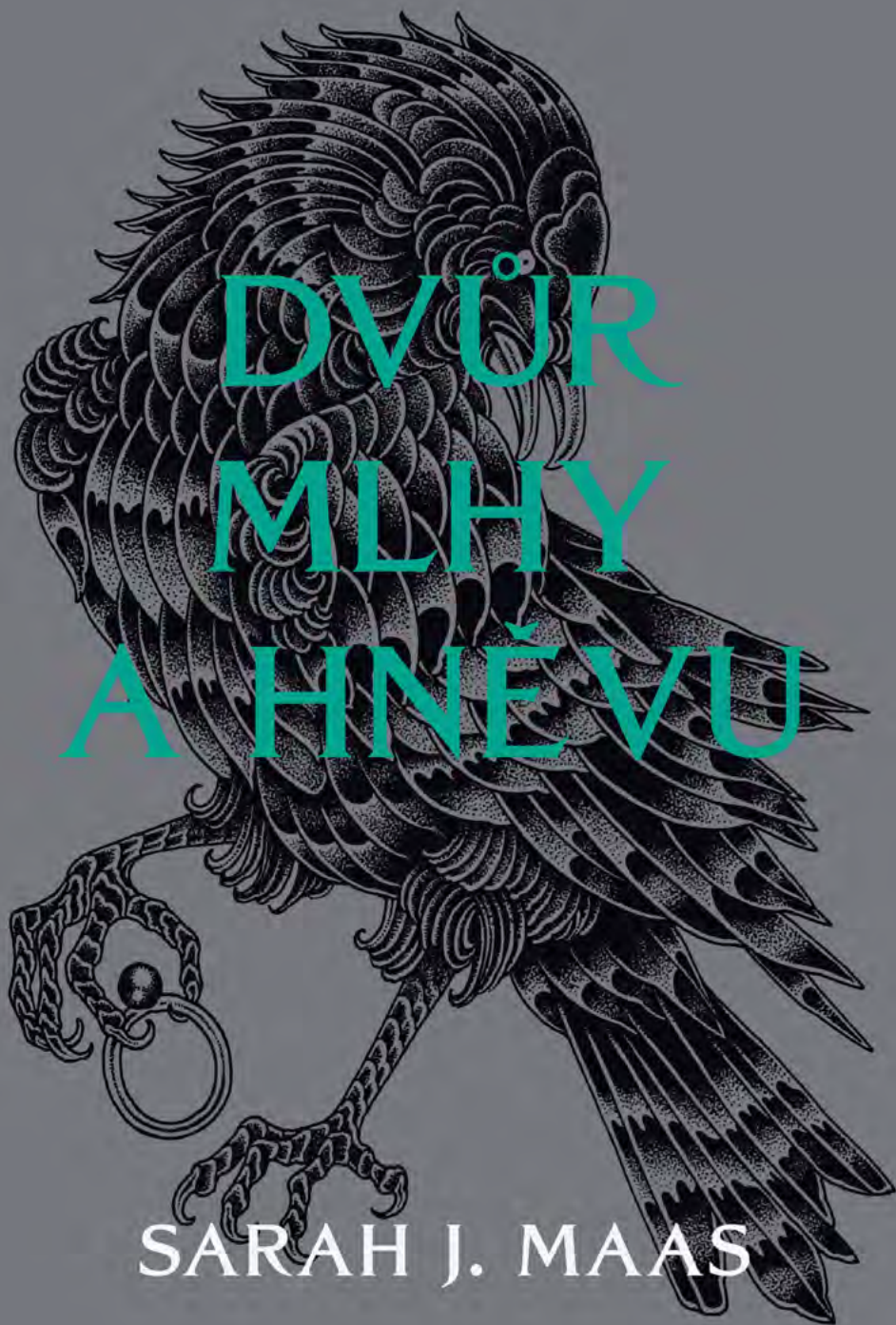

DVŮR

MLHY

A HNĚVU

SARAH J. MAAS

Dvůr mlhy a hněvu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah J. Maas

Dvůr mlhy a hněvu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

 ALBATROS MEDIA

SARAH J. MAAS

DVŮR MLHY A HNĚVU

Přeložila Ivana Svobodová

COO
BOO

Přeložila Ivana Svobodová

© 2016 by Sarah J. Maas

This translation of *A Court of Mist and Fury* is published by
Albatros Media a. s. by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.
All rights reserved.

Translation © Ivana Svobodová, 2017

Cover design: Patti Ratchford

Cover illustration: Happypets

Author photograph © Beowulf Sheehan

ISBN tištěné verze 978-80-7498-684-0

ISBN e-knihy 978-80-267-4091-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4092-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-4090-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Pro Joshe a Annie –
můj vlastní Dvůr snů*

Prythian

Hybern

Říše smrtelníků

Možná jsem odjakživa měla zlomenou a temnou duši.

Někdo, kdo by byl od narození celý a dobrý, by možná odložil dýku z jasanu a přijal by smrt místo toho, co leželo přede mnou.

Všude byla krev.

Měla jsem co dělat, abych dýku udržela, jak se mi krví zmáčená ruka chvěla. Jak se mé nitro kousek po kousku tříštilo, zatímco bezvládné tělo mladíka z rodu vznešených víl vychládalo na mramorové podlaze.

Nedokázala jsem dýku pustit. Nedokázala jsem se pohnout z místa před mrtvým.

„Dobře,“ zavrňela Amarantha ze svého trůnu. „Znovu.“

Čekala mě další jasanová dýka a další klečící víla. Žena.

Věděla jsem, jaká pronese slova. Modlitbu, již odříká.

Věděla jsem, že ji zabiju stejně, jako jsem zabila mladíka ležícího přede mnou.

Přistoupím na to, abych je všechny osvobodila. Abych osvobodila Tamlina.

Byla jsem řezníkem nevinných a spasitelkou země.

„Samozřejmě až budeš připravená, spanilá Feyre,“ podotkla lhostejně Amarantha a její vlasy se leskly jako krev na mých rukou. Na mramoru.

Vražedkyně. Řezník. Zrůda. Lhářka. Podvodnice.

Netušila jsem, koho mám na mysli. Hranice mezi mnou a královnou se od té doby ztenčila.

Mé prsty upustily dýku a ta s třeskem dopadla na podlahu, až se narůstající kaluž krve rozstříkla. Kapky potřísnily mé ošoupané boty – vzpomínku na smrtelný život, který jsem nechala daleko za sebou, až mi připadalo, že byl jen jedním z mých horečnatých snů v uplynulých několika měsících.

Stála jsem tváří v tvář ženě čekající na smrt. Kápi měla přetaženou přes hlavu a její útlé tělo zůstávalo nehybné. Sebrala jsem sílu, abych ukončila její život. Abych přinesla oběť, jíž se žena měla stát.

Natáhla jsem se pro druhou dýku z jasanu na polštáři z černého sametu. Její rukojeť mě ledově bodla do horké, vlhké dlaně. Strážci ženě strhli kápi.

Znala jsem tu tvář, která ke mně vzhledla.

Znala jsem ty modrošedé oči, hnědozlaté vlasy, plné rty a výrazné lící kosti. Znala jsem ty uši, jež teď byly působně protažené, údy, jež se zaoblily a staly se ztělesněním moci. Veškeré lidské nedokonalosti zahladila jemná nesmrtelná záře.

Znala jsem prázdnotu, zoufalství a zkaženost, které mi sálaly z tváře.

Když jsem namířila dýku, ruce se mi už netřáslly.

Uchopila jsem svou oběť za útlé rameno a zahleděla se do té nenáviděné tváře – do *své* tváře.

A vrazila jsem jasanovou dýku do nastaveného srdce.

PRVNÍ ČÁST

DŮM ZVÍŘAT

1

Vyzvracela jsem se do záchodu. Přidržovala jsem se chladné mísy a snažila se ovládat zvuky dávení.

Do obrovské mramorové koupelny pronikaly měsíční paprsky jako jediný zdroj světla, zatímco jsem potichu vyprazdňovala obsah žaludku.

Tamlin se ani nepohnul, když jsem se s trhnutím probudila. Nedokázala jsem odlišit tmu v mé ložnici od nekonečné noci. Amaranthina žaláře a zbrcená studeným potem jako krví těch vil jsem vtrhla do koupelny.

Byla jsem tu už čtvrt hodiny, během níž jsem čekala, až se mi přestane zvedat žaludek a neodbytný třas povolí a rozplyne se jako vlny v tůni.

Opřela jsem se o mísu a lapala po vzduchu. Přitom jsem počítala každé nadechnutí.

Byla to jen noční můra. Jedna z mnoha, které mě poslední dobou pronásledovaly ve spánku i bdění.

Od našeho návratu z kraje pod Horou uběhly tři měsíce. Tři měsíce, kdy jsem si zvykala na nesmrtelné tělo i na svět, který se snažil zotavit poté, co ho Amarantha rozbila na kusy.

Soustředila jsem se na dýchání – vdechovala jsem nosem a vydechovala ústy. Stále dokola.

Když se zdálo, že už se mi přestal zvedat žaludek, odtáhla jsem se od záchodu, ale nevydala jsem se daleko. Jen k sousední zdi poblíž prasklého okna, odkud jsem viděla noční oblohu a kde mi vánek laskal zpocenou tvář. Opřela jsem se hlavou

o zeď a přitiskla ruce na studenou mramorovou podlahu. Skutečnost.

Tohle byla skutečnost. Přežila jsem. Dostala jsem se ven.

Pokud to ovšem nebyl sen – jen horečnatý sen v Amaranthi-ně žaláři, z něhož se probudím v té cele a...

Přitáhla jsem si kolena k hrudi. Tohle je skutečné. *Skutečné*. Neslyšně jsem ta slova pronesla.

Opakovala jsem si je, až jsem zvládla pustit nohy a zvednout hlavu. Dlaněmi mi projela pronikavá bolest.

Sevřela jsem ruce v pěst takovou silou, že mi nehty skoro probodly kůži.

Nesmrtelná síla byla spíš prokletím než darem. Po návratu zpod Hory jsem pokřivila a ohnula každý příbor, kterého jsem se dotkla, a na svých delších a rychlejších nohách jsem zakopávala tak často, že Alis z mých komnat odnesla veškeré nenahraditelné cennosti (obzvlášť ji rozladilo, že jsem převrhla stolek s osm set let starou vázou). A rozbila jsem ne jedny či dvoje, ale *pately* skleněné dveře jen tím, že jsem je nedopatřením zavřela příliš velkou silou.

Dlouze jsem si povzdechla a roztáhla jsem prsty.

Má pravá ruka byla nepoznamenaná, hladká. Dokonale vílí.

Otočila jsem levačku, na níž mi prsty, zápěstí a celou délku předloktí pokrývaly spirály černého inkoustu, jenž nasával temnotu z místnosti. Oko, které jsem měla nakreslené ve středu dlaně, jako by mě sledovalo, klidně a prohnane jako kočka. Jeho úzká zornička teď byla roztaženější než během dne. Jako kdyby se přizpůsobovala světlu stejně jako obyčejné oko.

Zamračila jsem se na něj.

Na toho, kdo by mě mohl prostřednictvím mého tetování pozorovat.

Po tři měsíce, co jsem tu byla, se mi Rhys neozval. Ani slovem. Neodvážila jsem se na něj zeptat Tamlina, Luciena ani kohokoli jiného, abych vladaře Nočního dvora nějak nepřivolala. Nechtěla jsem mu připomínat bláhovou dohodu, kterou jsem s ním uzavřela pod Horou, podle níž s ním mám trávit jeden

týden v měsíci výměnou za to, že mě zachránil, když jsem byla na pokraji smrti.

Ovšem i kdyby na to Rhys nějakým zázrakem zapomněl, mně se to nikdy nepodaří. A stejně tak Tamlinovi, Lucienovi a všem ostatním. Ne když jsem označená tím tetováním.

Dokonce i když Rhys nakonec... dokonce i když nebyl tak úplně nepřítel.

Pro Tamlina ano. Pro všechny ostatní dvory taky. Jen málo víl překročilo hranice Nočního dvora a přežilo dost dlouho na to, aby o tom mohly vyprávět. Nikdo ve skutečnosti nevěděl, co se nacházelo v nejsevernější části Prythianu.

Hory, temnota, hvězdy a smrt.

Jenže já si nepřipadala jako Rhysandův nepřítel, když jsem s ním mluvila naposledy, pár hodin po Amaranthině porážce. Nikomu jsem o tom setkání neřekla. Ani o tom, co mi prozradil a s čím jsem se mu svěřila.

Bud' vděčná za své lidské srdce, Feyre. Lituj ty, kdo necítí vůbec nic.

Zatnula jsem prsty, abych to oko i tetování zakryla. Spustila jsem nohy na zem, spláchla záchod a vydala se k umyvadlu, kde jsem si vypláchla pusu a omyla obličej.

Přála bych si nic necítit.

Přála bych si, aby se mé lidské srdce změnilo spolu se zbytkem mého těla a stal se z něj nesmrtelný mramor místo sraštělého cípu tmy, která mi do žil neustále napouštěla svou jedovatou mizu.

Tamlin se nevzbudil, ani když jsem se přikradla zpátky do setmělé ložnice. Jeho nahé tělo leželo roztažené na matraci. Chvilí jsem jen obdivovala mocné svaly na jeho zádech, po nichž láskyplně klouzalo světlo měsíce, zlaté vlasy rozčuchané spánkem i mými prsty, které jsem do nich zabořila, když jsme se večer milovali.

Udělala jsem to pro něj – pro něj bych s radostí zničila sebe i svou nesmrtelnou duši.

A teď jsem s tím měla žít navěky.

Kráčela jsem k lůžku a každý krok mi připadal těžší a namáhavější. Prostěradlo a pokrývka už byly vychladlé a suché, když jsem mezi ně vklouzla, otočila se k Tamlinovi zády a objala se rukama. Dýchal hluboce, poklidně. Jenže já získala vílí sluch... a někdy jsem měla dojem, že jsem zachytila, jak zatajil dech, byť jen na okamžik. Nikdy jsem neměla odvahu zeptat se ho, jestli je vzhůru.

Nikdy se nevzbudil, když mě noční můry vyštvaly ze spánku; nikdy se nevzbudil, když jsem noc co noc v bolestech zvracela. Pokud o tom věděl nebo mě uslyšel, nezmínil se o tom slovem.

Věděla jsem, že ho ve spánku pronásledují podobné sny stejně často jako mě. Když se to stalo poprvé, procitla jsem a snažila se s ním promluvit. Jeho kůže byla pod mými prsty zvlhlá. On se mi však vymanil a vzal na sebe podobu zvířete, samá srst, drápy, rohy a tesáky. Zbytek noci strávil natažený v nohách postele a pozoroval dveře a řadu vysokých oken.

Od té doby tak trávil mnoho nocí.

Choulila jsem se na posteli a přitáhla si pokrývku výš, aby mě její teplo ochránilo před nočním chladem. Uzavřeli jsme mezi sebou nevyřčenou úmluvu – nedopřejeme Amaranthě vítězství tím, že přiznáme, jak nás trýzní ve snech i bdění.

Bezťak bylo snazší nemuset nic vysvětlovat. Nemuset mu přiznat, že ačkoli jsem ho osvobodila a zachránila z Amaranthina područí jeho lid i celý Prythian, něco se ve mně zlomilo.

Pochybovala jsem, že mi věčnost postačí k tomu, abych se dala znovu dohromady.

2

„Chci jet s vámi.“

„Ne.“

Založila jsem si ruce na prsou, skryla jsem potetovanou ruku pod pravou paži a mírně jsem se rozkročila na ušlapané podlaže stájí. „Uběhly tři měsíce. Nic se nestalo a vesnice je necelých pět mil...“

„Ne.“ Paprsky dopoledního slunce proudící dovnitř otevřenými dveřmi dodávaly Tamlinovým zlatým vlasům matný lesk, zatímco si na hrudi upínal bandalír. Na jeho tváři – drsně krásné, přesně jak jsem si ji vysnila během těch dlouhých měsíců, kdy nosil masku – byl kamenný výraz a rty měl přísně sevřené.

Lucien, který čekal na své šedě grošované klisně ve společnosti tří dalších strážců z vílího rodu, za ním mlčky varovně zavrtěl hlavou a přimhouřil kovové oko. Jako by mi radil: *Nedráždí ho.*

Jenomže když Tamlin vykročil ke svému černému hřebci, kterého pro něj už osedlali, zatnula jsem zuby a hnala se za ním. „Ve vesnici potřebují veškerou možnou pomoc.“

„A my Amaranthiny netvory nepřestaneme lovit,“ ujistil mě, když se jediným plyným pohybem vyhoupl na koně. Někdy mě napadlo, jestli koně používal, jen aby udržoval zdání zdvořilosti – nebo obyčejnosti. Aby budil dojem, že nedokáže běžet rychleji než oni, a nežil jednou nohou v lese. Jeho zelené oči byly jako úlomky ledu, když hřbec vykročil. „Nemám dost strážců, kteří by tě doprovázeli.“

Zachytila jsem uzdu jeho koně. „Já doprovod nepotřebuju.“ Sevřela jsem kožený popruh silněji, přiměla jsem hřebce zastavit a zlatý kroužek na mém prstě – se čtvercovým smaragdem – se zaleskl na slunci.

Před dvěma měsíci mě Tamlin požádal o ruku a za ty dva měsíce jsem musela vystát přehlídky květin a šatů, plánování toho, kde bude kdo na svatbě sedět a co se bude jíst. Před týdnem mi byla dopřána chvíle odpočinku díky zimní rovnodennosti, pro kterou jsem místo krajek a hedvábí vybírala věnce a řetězy ze zelených větviček. Ale aspoň to byla změna.

Třídenní oslavy a pitky, během nichž jsme si předávali drobné dárky, vyvrcholily dlouhou a dost ohavnou slavností na úpatí kopců, kdy jsme měli prožít nejdelší noc roku, v níž se jeden rok překlenul v druhý a slunce zemřelo, aby se opět zrodilo. Nebo něco v tom smyslu. Oslava zimního svátku na místě, kde panovalo věčné jaro, příliš nepomohla mému celkovému nedostatku slavnostního nadšení.

Neposlouchala jsem příliš pozorně vyprávění o původu svátku a samy víly se mezi sebou dohadovaly o tom, jestli vzešel ze Zimního nebo Denního dvora. Oba dvory ovšem tvrdily, že je původně jejich. Já věděla jen to, že budu muset vydržet ještě dvě slavnosti. Jednu při západu slunce, kterou započne nekonečná noc plná dárků, tance a popíjení na počest smrti starého slunce, a druhou za úsvitu následujícího dne, kdy s opuchlými očima a bolavými nohama přivítám jeho znovuzrození.

Už tak bylo dost zlé, že jsem musela stát před shromážděnými dvořany a nižšími vílami, zatímco Tamlin pronášel četné přípitky a zdravice. Příhodně jsem se zapomněla komukoli zmínit o tom, že na nejdelší noc v roce také připadají moje narozeniny. Bezťak jsem dostala dost darů a o svatebním dnu jich zaručeně obdržím ještě daleko víc. Vždyť jsem tolik věcí ani nemohla využít.

Nyní do svatebního obřadu zbývaly pouhé dva týdny. Jestli se nedostanu ven ze sídla, jestli aspoň jeden den nebudu dělat *něco* jiného než utrácet Tamlinovy peníze a přijímat poklonkování...

„Prosím. Obnova probíhá hrozně pomalu. Mohla bych pro vesničany lovit, sehnat jim jídlo...“

„Není to bezpečné,“ odpověděl Tamlin a znovu pobídl koně vpřed. Hřebcová srst se leskla jako temné zrcadlo dokonce i ve stínech stáje. „Zvlášť pro tebe.“

Opakoval to pokaždé, když došlo na tuhle hádku. Pokaždé, když jsem ho snažně prosila, aby mi dovolil navštívit nedalekou vesnici vznešených víl, kde bych mohla pomoci znovu zbudovat to, co Amarantha před lety spálila.

Vyšla jsem za ním ze stáje do jasného bezmračného dne. Tráva pokrývající okolní kopce se vlnila ve slabém vánku. „Lidé se tam chtějí vrátit. Chtějí někde *žít*...“

„A právě tito lidé v tobě vidí požehnání – symbol stability. Pokud by se ti mělo něco stát...“ Zarazil se a zastavil koně na kraji pěšiny vedoucí do lesa, na níž o pár yardů dál čekal Lucien. „Nemá smysl cokoli obnovovat, pokud Amaranthiny stvůry táhnou zemí a mohou to zase zničit.“

„Ochranná kouzla už znovu účinkují...“

„Některým se podařilo přes ně proklouznout, než jsme je posílili. Lucien včera zabil pět nágů.“

Rychle jsem pohlédla na Luciena, který se zatvářil rozpačitě. Včera se o tom u večeře nezmínil, a když jsem se ho zeptala, proč kulhá, dokonce mi lhal. Sevřel se mi žaludek – nejen kvůli té lži, ale... nágové. Někdy se mi ve snu vracelo, jak na mě stříkala jejich krev, když jsem je zabíjela. Jak se na mě jejich hadí tváře šklebily, když se mě v lese pokusili rozcupovat na kousky.

Tamlin tiše dodal: „Nemohu vykonávat své povinnosti, když mám plnou hlavu starostí, zda jsi v pořádku.“

„Jistěže budu v pořádku.“ Coby vznešená víla jsem měla díky své síle a rychlosti velkou šanci uniknout, kdyby se něco stalo.

„Prosím – prosím udělej to pro mě,“ naléhal Tamlin a pohladil hřebcův svalnatý krk, když zvíře netrpělivě zaržálo. Ostatní už koně popohнали do lehkého klusu a první jezdec byl téměř ve stínu lesa. Tamlin rázně kývl k alabastrovému sídlu tyčícímu

se za mnou. „V domě určitě budou potřebovat pomoc. Nebo bys mohla malovat. Vyzkoušej tu novou sadu, kterou jsem ti dal o zimním slunovratu.“

V domě mě nečekalo nic než svatební přípravy, protože i Alis odmítala, abych vykonávala sebenepatrnější práce. Ne kvůli tomu, co jsem pro Tamlina znamenala a kým jsem se pro něj měla stát, ale za to, co jsem udělala pro ni, pro její chlapce a pro Prythian. Všichni sluhové se chovali stejně. Někteří se ještě pořád dávali do pláče, kdykoli jsme se potkali na chodbě. A co se malování týkalo...

„Dobře,“ vydechla jsem. Přiměla jsem se pohlédnout mu do očí a nasadila jsem úsměv. „Bud' opatrný,“ dodala jsem a myslila jsem to vážně. Představa, že se vydá lovit příšery, které kdysi sloužily Amaranthě...

„Miluji tě,“ řekl tichým hlasem.

Přikývla jsem a zopakovala jsem tlumeně jeho slova, když koně v poklusu navedl za čekajícím Lucienem, který se už mračil. Nesledovala jsem, jak odjíždějí.

Dávala jsem si na čas, když jsem se vracela mezi houštinami v zahradě, kde vesele štěbetali ptáci a pod podrážkami tenoučkých střeviců mi vrzal štěrk.

Nenáviděla jsem pestré šaty, jež se staly mou každodenní uniformou, ale neměla jsem to srdce svěřit se s tím Tamlinovi. Ne když jich tolik nakoupil. Ne když vypadal tak šťastně, když mě v nich viděl. Ne když jeho slova nebyla daleko od pravdy. V den, kdy bych si oblékla kalhoty a halenu, v den, kdy bych si připjala zbraně jako vzácné klenoty, bych do všech zemí vyslala jasnou zprávu. A tak jsem chodila v šatech a nechala Alis, aby mi vytvářela účesy – už jen proto, abych zdejšímu lidu poskytla trochu klidu a útěchy.

Alespoň že Tamlin nic nenamítal proti dýce, kterou jsem nosila u boku zavěšenou na drahokamy zdobeném opasku. Obojí mi věnoval Lucien – dýku pár měsíců před střetem s Amaranthou a opasek několik týdnů po jejím pádu, kdy jsem s sebou tuhle zbraň i mnohé další nosila všude, kam jsem se hnula. *Když*

už máš být po zuby ozbrojená, tak ať aspoň vypadáš k světu, prohlásil tehdy.

Ovšem i kdyby stovku let vládl klid a mír, nejspíš by neuběhlo jediné ráno, kdy bych se po probuzení neozbrojila dýkou.

Stovku let.

Tu jsem nyní měla před sebou. Měla jsem před sebou celá staletí. Staletí, která prožiju s Tamlinem. Staletí na tomto překrásném, poklidném místě. Možná se v průběhu let dám do pořádku. A možná taky ne.

Zastavila jsem se před schodištěm vedoucím do domu, který byl pokrytý růžemi a břečťanem, a vyhlédla jsem doprava k upravené růžové zahradě a oknům za ní.

Od svého návratu jsem do té místnosti – mého starého malířského ateliéru – vkročila jen jednou.

Všechny ty obrazy, všechno vybavení a všechna ta prázdná plátna na mě čekala, až do nich vložím své příběhy, pocity a sny. A já to nenáviděla.

Chvilí nato jsem odtamtud odešla a už jsem se nevrátila.

Přestala jsem si v hlavě třídit barvy, pocity a tvary. Přestala jsem je vnímat. Sotva jsem se dokázala podívat na obrazy visící v domě.

Z otevřených dveří sídla na mě zavolal sladký ženský hlas a napětí v mých ramenou poněkud povolilo.

Ianthe. Velekněžka, šlechtična z rodu vznešených víl a Tamlinova přítelkyně z dětství, která se ujala organizování svatebních oslav.

A která mě a Tamlina začala uctívat, jako bychom byli nově stvořenými bohy, jimž požehnal a ustanovil je samotný Kotlík.

Já si ale nestěžovala. Ne když Ianthe znala všechny členy dvora – našeho i jakéhokoli jiného. Při slavnostech a večerích se zdržovala po mém boku, vyprávěla mi zajímavosti o tom či onom hostu a byla hlavním důvodem, proč jsem přečkala rozpustilý vír zimního slunovratu. Koneckonců vedla nejružnější obřady a já jí s radostí přenechala výběr příborů vhodných pro jednotlivé chody i věnců a řetězů pro výzdobu sídla a jeho okolí.

Mimo to... ačkoli Tamlin platil všechny mé šaty, jejich výběr se řídil Ianthiným vkusem. Byla srdcem svého lidu, ustanovená Bohyní, aby je vyvedla ze zoufalství a temnoty.

Neměla jsem právo o jejích rozhodnutích pochybovat. Nikdy mě nezklamala a já si uvědomila, že se děsím dnů, kdy bude mít plno práce ve svém chrámu na pozemcích sídla, kde se bude věnovat poutníkům a svým akolytům. Ale pro dnešek – ano, trávit čas s Ianthe bylo lepší než všechny ostatní možnosti. Povytáhla jsem vzdušnou sukni svých červánkových šatů a vyšla jsem po mramorových schodech do domu.

Příště, slíbila jsem si. Příště Tamlina přesvědčím, aby mi dovolil vydat se do vsi.

„Ach, *tu* nemůžeme posadit vedle něj. Rozsápou se na kusy a krev nám zničí ubrusy.“ Ianthe nakrčila čelo pod světlou modrošedou kápi a spolu s ním se pohnulo tetování zobrazující fáze měsíce, jež na něm měla vyvedené. Vyškrtla jméno, které před chvilkou načrtla na jeden ze zasedacích pořádků.

Dnešní den byl teplý a v pokoji bylo trochu dusno navzdory vánku, který sem pronikal otevřenými okny. Ianthe si přesto nesvlékla těžké roucho s kápí.

Všechny velekněžky nosily rozevlátá, důvtipně zamotaná a navrstvená roucha, i když měly do usedlých žen daleko. Ianthin útlý pas zdůrazňoval hezký opasek s průzračnými, nebesky modrými kameny, jež měly dokonale oválný tvar a byly zasazené ve stříbře. Na kápí měla vkusně posazený kroužek – úzký proužek stříbra s velkým drahokamem ve středu. Kroužkem byl přichycený široký pruh látky jako tajný závoj, který si přetahovala přes čelo a oči, když se potřebovala modlit, obrátit se na Kotlík či na Matku nebo prostě jen přemýšlet.

Ianthe mi jednou ukázala, jak závoj vypadá, když ho stáhne dolů. Byl jí vidět pouze nos a smyslná ústa. Hlas Kotlíku. Připadalo mi to znepokojivé – stačilo zakrýt horní část tváře a živá, prohnaná žena se náhle stala náhrobním reliéfem, něčím jiným.

Naštěstí chodila Ianthe většinou s odhrnutým závojem. Občas si kápi dokonce sundala úplně, aby si slunce mohlo hrát na jejích dlouhých, jemně kudrnatých zlatých vlasech.

Ianthiny stříbrné prsteny se zaleskly na prstech s dokonale upravenými nehty, když psala další jméno. „Je to jako hra,“ poznamenala a znaveně vydechla pěkným nosíkem. „Všechny figurky soupeří o moc a nadřazenost a jsou připraveny prolít krev, pokud to bude třeba. Možná ti to přijde jako podivná věc, na kterou je třeba si zvykat.“

Víly vynikaly elegancí a bohatstvím a přitom v nich zůstávala divokost. Vznešené víly nebyly chichotající se šlechta ze světa smrtelníků. Ne. Když mezi nimi vypukl svár, nevyhnutelně končil tím, že někoho roztrhaly na kusy. Doslova.

Kdysi jsem byla celá roztřesená už jen z toho, že jsem s nimi dýchala stejný vzduch.

Pohnula jsem prsty, přičemž se tetování vyryté v mé kůži natáhlo a svraštilo.

Teď jsem mohla bojovat po jejich boku, nebo proti nim. Ne že bych se o to pokusila.

Na to mě příliš sledovali – příliš mě pozorovali a odhadovali. Proč by se měla nevěsta vladaře učit bojovat, když se k nim vrátil mír? Tak mi to zdůvodnila Ianthe, když jsem se dopustila té chyby, že jsem se o tom zmínila u večere. Musela jsem Tamlinovi přiznat, že chápal obě strany. Naučila bych se sice bránit... ovšem zavdala bych důvod k šíření nejruznějších dohadů.

„Lidé nejsou o moc lepší,“ pověděla jsem Ianthe nakonec, a protože byla asi tak jediná z mých nových společníků, kdo se nezdál být mnou obzvlášť vyděšený nebo ohromený, zkusila jsem s ní zapříst rozhovor. „Má sestra Nesta by sem nejspíš dokonale zapadla,“ nadhodila jsem.

Ianthe naklonila hlavu a modrý kámen na vršku její kápě se rozzářil ve slunečních paprscích. „Připojí se k nám tvá smrtelná rodina?“

„Ne.“ Ani mě nenapadlo je zvat. Nechtěla jsem je vystavovat Prythianu. Ani tomu, čím jsem se stala.

Ianthe poklepala dlouhým útlým prstem o stůl. „Žijí přece tak blízko zdi. Pokud je pro tebe důležité, aby tu byli, Tamlin a já bychom jim mohli zajistit bezpečnou cestu.“ Během hodin, které jsme spolu strávily, jsem jí pověděla o naší vesnici a o domu, kde teď moje sestry bydlely, o Isaacu Haleovi a Tomasi Mandrayovi. Nedokázala jsem se zmínit o Clare Beddorové ani o tom, co se stalo její rodině.

„O mé sestře se dá říct leccos,“ prohodila jsem a potlačila přitom vzpomínku na tu lidskou dívku a na to, co jí udělali, „ale ne, že by měla váš rod v lásce.“

„*Náš* rod,“ opravila mě Ianthe tiše. „Už jsme o tom mluvily.“ Jen jsem přikývla.

Ona však pokračovala: „Jsme prastaří a prohnání a s radostí užíváme slova jako zbraně a drápy. Každé slovo z tvých úst, každý tón věty bude posuzován – a nejspíš i využit proti tobě.“ Jako kdyby chtěla dopad svého varování zmírnit, dodala: „Měj se na pozoru, paní.“

Paní. Nesmyslný titul. Nikdo nevěděl, jak mě oslovovat. Nenarodila jsem se jako vznešená víla.

Byla jsem stvořená – oživená sedmi vladaři Prythianu, kteří mi dali nové tělo. Podle všeho jsem nebyla Tamlinovou družkou. Tohle pouto mezi námi nevzniklo – zatím.

Abych pravdu řekla... Abych pravdu řekla, Ianthe se svými zářivými zlatými vlasy, modrozelenýma očima, elegantními rysy a pružným tělem by se v té roli vyjímala lépe. Našel by v ní ženu, která by mu byla rovna. Svazek s Tamlinem – svazek vladaře a velekněžky – by vyslal jasnou zprávu o jejich síle všem, kdo by naše území mohli ohrožit. A zajistil by moc, kterou pro sebe Ianthe nepochybně toužila získat.

Kněžky mezi vznešenými vílami dohlížely na průběh slavností a rituálů, sepisovaly jejich dějiny a legendy a radily šlechticům a šlechticům v důležitých i nepodstatných záležitostech. Nezažila jsem, že by používala magii. Když jsem se na to však zeptala Luciena, zamračil se a odpověděl, že jejich magie pochází z obřadů, a pokud by si přály, mohla by být krutá a smrtící.

Sledovala jsem Ianthe při zimním slunovratu, zda nezachytím nějaké náznaky kouzel. Všimla jsem si, jak se postavila, aby jí vycházející slunce zaplavilo pozvednuté ruce, ale nezachytila jsem jediný záchvěv ani zamravenčení moci. Z ní ani ze země pod nohama.

Těžko říct, co jsem od Ianthe – jedné z dvanácti velekněžek, které společně vládly svým sestrám po celém Prythianu – vlastně čekala. Když mi Tamlin oznámil, že se do rozpadajícího chrámového komplexu na našem území brzy přistěhuje jeho stará přítelkyně, která chce budovy obnovit, tak jsem pod vlivem legend, které si šeptem předávali smrtelníci, očekávala dávno-věkou, tichou ženu žijící v celibátu. Jenže jakmile Ianthe ráno nato vplula do našeho domu, má očekávání vzala okamžitě za své. Zvlášť ta, co se týkala celibátu.

Kněžky se mohly vdávat, rodit děti a zaplést se, jak se jim líbilo. Ianthe mi jednou vysvětlila, že kdyby pohřbily své instinkty, svou vrozenou ženskou magii, jež dává život, znesvěcovaly by tím dar plodnosti udělený Kotlíkem.

Zatímco sedm vladařů řídilo Prythian ze svých trůnů, dvanáct velekněžek vládlo od oltářů a jejich děti se těšily stejné moci a úctě jako potomci všech šlechticů. Ianthe, nejmladší velekněžka za posledních tři sta let, zůstávala neprovdaná, bezdětná a dychtivá užívat si *vše, co jí ti nejlepší muži v zemi mohou nabídnout*.

Často jsem se v duchu ptala, jaké to je mít takovou volnost a být si tolik jistá sama sebou.

Když jsem neodpověděla na její jemnou výtku, dodala: „Přemýšlela jsi o barvě růží? Bílé? Růžové? Žluté? Rudé...“

„Rudé ne.“

Tu barvu jsem nenáviděla. Víc než cokoli jiného. Všechna ta krev, rány na zlomeném těle Clare Beddorové přibitém na zdi pod Horou...

„Červenohnědé by mohly být hezké se vší tou zelení... Ale možná by to příliš připomínalo Podzimní dvůr.“ Znovu poklepala prstem o stůl.

„Vyber barvu, jakou chceš.“ Pokud bych k sobě měla být upřímná, musela jsem připustit, že se Ianthe stala mou pravou rukou. Ona tu roli ovšem ochotně přijala a věnovala pozornost věcem, o které jsem nedokázala projevovat zájem.

Přesto teď mírně pozvedla obočí.

Ačkoli byla velekněžkou, unikla hrůzám přicházejícím z kraje pod Horou díky tomu, že včas uprchla společně se svou rodinou. Její otec, jeden z Tamlinových nejsilnějších spojenců, vyčítal hrozící nebezpečí a poslal Ianthe, její matku a dvě mladší sestry do Vallahanu, jednoho z nesčetných vílích území za oceánem. Padesát let žily na cizím dvoře, kde vyčkávaly, zatímco jejich lidé byli pobíjeni a zotročováni.

Ianthe se o tom nezmínila a já měla dost rozumu na to, abych se jí na to nevyptávala.

„Každý bod této svatby vysílá zprávu nejen Prythianu, ale i světu mimo něj,“ řekla. Přemohla jsem povzdech. To jsem věděla – už o tom se mnou mluvila. „Vím, že se ti ty šaty nelíbí...“

Mírně řečeno. Nenáviděla jsem tu zruďnou hromadu tylu, kterou pro mě vybrala. Tamlin stejně tak, i když se mohl potřhat smíchy, když jsem se mu v ní předvedla v soukromí své komnaty. Slíbil mi však, že přestože podle něj ty šaty byly směšné, kněžka věděla, co dělá. Chtěla jsem se bránit. Protivilo se mi, že se mnou souhlasí a přitom stojí na její straně, jenže... Úsilí, které bych na to vynaložila, za to nestálo.

Ianthe pokračovala: „Vyjadřuj ale správné poselství. Strávila jsem hodně času na různých dvorech, takže vím, jak to u nich chodí. V tomto mi můžeš věřit.“

„Já ti věřím,“ odpověděla jsem a mávla jsem rukou k papírům před námi. „Na rozdíl ode mě víš, co se všemi těmihle věcmi.“

Na Ianthiných zápěstích se zalesklo stříbro velmi podobné náramkům, které nosily Požehnané děti na opačné straně zdi. Někdy jsem si říkala, jestli ti blázniví lidé neukradli ten nápad prythianským velekněžkám – jestli nějaká kněžka jako Ianthe mezi lidmi tenhle nesmysl nerozšířila.

„Je to důležitá chvíle i pro mě,“ pronesla Ianthe opatrně a upravila si přitom kroužek na hlavě. Její zelenomodré oči se upřely do mých. „Ty a já jsme si velmi podobné – mladé a nezkušené mezi těmito... vlky. Jsem tobě a Tamlinovi vděčná, že jste mi dovolili vést obřad a pozvali jste mě, abych pracovala na vašem dvoře. Abych byla jeho součástí. Ostatní velekněžky mě nemají ve zvláštní oblibě a já je také ne, ovšem...“ Zavrtěla hlavou a kápě se jí zavlnila kolem šíje. „Společně,“ zašeptala, „všichni tři tvoříme skutečnou sílu. Všichni čtyři, pokud počítáš Luciena.“ Pobaveně se zasmála. „Ne že by se mnou nějak toužil mít co do činění.“

Tím chtěla přejít na nové téma.

Často nacházela způsob, jak se o Lucienovi zmínit, připojit se k němu při slavnostech, dotknout se jeho lokte nebo ramene. On jí však nevěnoval pozornost. Před týdnem, když jsem se ho konečně zeptala, jestli si na něj Ianthe brousí zuby, na mě však jenom vrhl pohled, tiše zavrčel a odkráčel pryč. Vyložila jsem si to jako ano.

Svazek s Lucienem by byl téměř tak dobrý jako s Tamlinem: Byl pravou rukou jednoho vladaře a synem druhého... Jeho potomci by byli mocní a zajímaví pro ostatní dvory.

„Víš, že je to... pro něj těžké, když jde o ženy,“ odpověděla jsem nicneříkajícím tónem.

„Po smrti své milenky *byl* s řadou žen.“

„Možná je to v tvém případě jiné. Třeba to znamená, že není na vztah připravený.“ Pokrčila jsem rameny a snažila jsem se najít správná slova. „Možná proto si drží odstup.“

Ianthe o tom zauvažovala a já se modlila, aby ji má polopravda přesvědčila. Velekněžka byla ambiciózní, chytrá, krásná a odvážná, ale já měla dojem, že jí Lucien neodpustil a třeba nikdy neodpustí, že během Amaranthiny vlády uprchla. Někdy mě dokonce napadlo, jestli by jí za to můj přítel nechtěl rozšápat hrdlo.

Ianthe nakonec přikývla. „Těšíš se aspoň na svatbu?“

Zakroutila jsem svým smaragdovým prstenem. „Bude to nejšťastnější den mého života.“

Ten den, kdy mě Tamlin požádal o ruku, mi to tak každopádně připadalo. Radostí jsem se rozplakala a odpověděla jsem ano, ano, tisíckrát ano a pomilovala jsem se s ním na louce plné květín, kam mě při té příležitosti zavedl.

Ianthe přikývla. „Vašemu svazku požehnal sám Kotlík. To, že jste přežili hrůzy pod Horou, to jen dokazuje.“

V ten okamžik jsem si všimla, jak sklouzla pohledem k mé levé ruce a tetování na ní.

Měla jsem co dělat, abych nestáhla ruku pod stůl.

Tetování na jejím čele bylo vyvedené inkoustem v barvě půlnoční modři, přitom jí však slušelo. Podtrhávalo ženskost jejího roucha a doplňovalo šperky z lesklého stříbra. Na rozdíl od elegantních, surových linií na mé ruce.

„Mohly bychom ti obstarat rukavice,“ nabídla mi nenuceně.

To by vyslalo další vzkaz – možná tomu, kdo jak jsem zoufale doufala, zapomněl, že žiju.

„Popřemýšlím o tom,“ odpověděla jsem s mdlým úsměvem.

Div jsem nevyskočila z křesla, když uplynula hodina a Ianthe odvlála do své soukromé modlitebny, kterou jí věnoval Tamlin, aby o poledni přednesla díky Kotlíku za osvobození naší země, za mé vítězství a za to, že Tamlin znovu získal vládu nad zdejšími kraji.

Někdy mě napadlo, že ji požádám, aby se modlila taky za mě.

Aby se modlila za to, abych si jednoho dne zamilovala šaty, slavnosti a svou úlohu hezké uzardělé nevěsty.

Už jsem ležela v posteli, když Tamlin vešel do ložnice, tiše jako jelen v lese. Zvedla jsem hlavu a hmátla po dýce, kterou jsem ponechávala na nočním stolku, ale uklidnila jsem se při pohledu na jeho široká ramena a na snědou pokožku pozlacenou světlem svíček z chodby, které vrhaly stín na jeho tvář.

„Jsi vzhůru?“ broukl. V jeho hlase jsem zaslechla zamračení. Po večeri se odebral do pracovny, kde se probíral kupou listin, které mu Lucien naložil na stůl.

„Nemohla jsem spát,“ řekla jsem a sledovala, jak se jeho svaly pohybují, když se vydal do koupelny, aby se umyl. Snažila jsem se usnout už hodinu, jenže pokaždé, když jsem zavřela oči, mé tělo ztuhlo a stěny pokoje se na mě začaly tlačit. Dokonce jsem otevřela okna, ale... Čekala mě dlouhá noc.

Lehla jsem si zpátky na polštáře a naslouchala jsem sporrým, rázným zvukům, s nimiž se chystal do postele. Ponechal si vlastní komnaty s tím, že je nezbytné, abych měla prostor sama pro sebe.

Každou noc ovšem spal tady. Ještě nikdy jsem neulehla na jeho lůžko, i když mě napadlo, že se to o svatební noci změní, a modlila jsem se, abych sebou nezmlátila, dokud se neprobudím, a nepozvracela povlečení, když nepoznám, kde to jsem. Když nebudu vědět, jestli tma pomine.

Možná proto se mnou o tom zatím nemluvil.

Vynořil se z koupelny, shodil ze sebe halenu a košili a já se zvedla na loktech a dívala se upřeně na něj, když se zastavil u kraje postele.

Mou pozornost ihned zaujaly silné bystré prsty, kterými rozepínal kalhoty.

Tamlin souhlasně zavrčel a já se kousla do rtu, když si stáhl kalhoty spolu se spodním prádlem a odhalil mohutné vztyčené mužství. V puse mi vyschlo. Přejela jsem pohledem po jeho plochému břiše, svalnaté hrudi a pak...

„Pojď ke mně,“ zavrčel tak drsně, že jsem ta slova sotva rozpoznala.

Odhrnula jsem pokrývku, odhalila své nahé tělo a on zasyčel.

Když jsem sklouzla přes postel k němu a zvedla se na kolena, na tváři se mu objevil hladový výraz. Vzala jsem jeho tvář do dlaní. Z jedné strany jsem jeho nazlátlou kůži držela prsty bílými jako slonovina a z druhé prsty poznačenými spirálami. Políbila jsem ho.

Při polibku mi hleděl do očí, i když jsem se k němu přivinu-la blíž, a polkla jsem tiché zasténání, jakmile jsem na břiše ucítila jeho úd.

Jeho mozolnaté prsty mi přejely po bocích, pase. Držel mě na místě, sklonil hlavu a oplatil mi polibek. Když jsem ucítila dotek jeho jazyka mezi rty, otevřela jsem ústa a začali jsme se líbat ještě vášnivěji. Nárokoval si mě a prohlašoval mě za svou.

V ten okamžik jsem zasténala a naklonila jsem hlavu, aby mě mohl zahrnout ještě prudšími polibky. Jeho ruce mi sevřely pas a pak se pohnuly – jednou mě chytil za zadek a druhou vklouzl mezi nás.

Teď – v tuhle chvíli jsme tu byli jen on a já a naše těla nic nedělilo...

Jeho jazyk mi přejel po patře, když mě pohladil prstem v rozkroku. Zalapala jsem po dechu a prohnula záda. „Feyre,“ vydechla mi na rty a vyslovil mé jméno jako modlitbu horoucnější, než jakou kdy Lanthe promlouvala ke Kotlíku v to temné ráno po slunovratu.

Jeho jazyk mi opět přejel po ústech, v okamžiku, kdy do mě vklouzl prstem. Mé boky se zavlnily. Chtěla jsem víc, toužila jsem, aby mě naplnil, a jeho zavrčení mi znělo ozvěnou v hrudi, když přidal další prst.

Tančila jsem s ním. Žíly mi protínaly blesky a soustředila jsem se pouze na jeho prsty, ústa, na jeho tělo na mém. Dlaní mi zatlačil na uzlíček nervů mezi nohama a já zaúpěla jeho jméno, když jsem se roztříštila na tisíc kousků.

Se zakloněnou hlavou jsem prudce vdechovala chladný noční vzduch a pak už mě něžně, opatrně a láskyplně pokládal na postel.

Natáhl se nade mnou, sklonil hlavu k mému nadru a stačilo, aby mi jedinkrát stiskl zuby bradavku, a já mu zatnula nehty do zad. Potom jsem ho objala nohama a on se uvelebil mezi nimi. Tohle – *tohle* jsem potřebovala.

Zarazil se a paže se mu chvěly, když vyčkával nade mnou.

„Prosím,“ vyhrkla jsem.

On mi však jen přejel rty po čelisti, krku a ústech.

„Tamline,“ prosila jsem. Uchopil můj prs do dlaně a palcem

mi pohladil bradavku. Když jsem vykřikla, mocným pohybem do mě pronikl.

Na chvíli jsem nebyla ničím a nikým.

Když jsme splynuli a naše srdce tloukla jako jediné, slíbila jsem si, že to vždycky bude takové, a on se maličko odtáhl, svaly na zádech se mu pod mýma rukama napjaly a pak ke mně přirazil. Znovu a znovu.

S každým jeho pohybem jsem se o něj tříštila, zatímco on šeptal mé jméno a řekl mi, že mě miluje. Když ta bouře znovu naplnila mé žíly i mou mysl, když jsem zasténala jeho jméno, nechal se unést rozkoší. Držela jsem se ho s každou strhující vlnou a vychutnávala si jeho tíhu, dotek jeho kůže a jeho nezměrnou sílu.

Hodnou chvíli bylo v ložnici slyšet jen náš uštvaný dech.

Když se nakonec odtáhl, zamračila jsem se, jenže on se nechystal nikam odejít. Natáhl se na bok s hlavou opřenou o ruku a začal mi lenivě kreslit kruhy na břicho a kolem prsou.

„Ten dnešek mě mrzí,“ zamumlal.

„To nic,“ špitla jsem. „Chápu to.“

Nebyla to lež, ne tak docela.

Jeho prsty zamířily níž a zakroužily mi kolem pupku. „Jsi... jsi pro mě všechno,“ ujistil mě sevřeným hlasem. „Musím... musím se o tebe postarat a vědět, že se k tobě nedostanou – že už ti nikdy nikdo neublíží.“

„Já vím.“ Zajel prsty ještě níž. Ztěžka jsem polkla a zopakovala jsem: „Já vím.“ Odhrnula jsem mu vlasy z obličeje. „Ale co ty? Kdo ochrání tebe?“

Semkl rty. Když se mu vrátila jeho moc, nepotřeboval, aby ho někdo bránil a hájil. Téměř jsem viděla, jak cení neviditelné tesáky – ne na mě, ale při pomýšlení, čím byl před pouhými pár měsíci, kdy byl bezbranný vůči Amaranthiným rozmarům a jeho moc byla pouhým potůčkem v porovnání s vodopádem, který jím nyní proudil. Pomalu se nadechl, sklonil se a políbil mě na srdce přímo mezi ňadra. To byla dostatečná odpověď.

„Už brzy,“ zabručel a jeho prsty se vrátily k mému pasu. Málem jsem nesouhlasně zaúpěla. „Brzy se staneš mou ženou a všechno bude v pořádku. Necháme to všechno za námi.“

Prohnula jsem záda a přiměla ho, aby zajel rukou níž. Tamlin se drsně zasmál. Pomalu jsem neslyšela vlastní hlas, když jsem se soustředila na prsty, jež uposlechlý můj tichý příkaz. „Jak mi budou ostatní říkat?“ Pohládl mě po pupíku, když se sklonil a uchopil vrcholek mého prsu do úst.

„Hm?“ zamumlal a ten hrdelní zvuk se mi přelil do bradavky, až jsem se zazmítala.

„Všichni mě budou prostě nazývat, Tamlinovou ženou? Obdržíš nějaký... titul?“

Zvedl hlavu dost vysoko na to, aby mi pohlédl do očí. „Chtěla bys nějaký?“

Než jsem stihla odpovědět, hravě mě kousl do řadra a pak to citlivé místo olízl – a přitom mi prsty konečně zajel mezi nohy a lenivým kroužením mě dráždivě hladil.

„Ne,“ vyjekla jsem. „Ale nechci, aby mi lidi...“ Kotlík mě spal, ty jeho proklaté *prsty*. „Nevím, jak se srovnám s tím, že mi budou říkat ‚vladařka‘.“

Jeho prsty do mě znovu pronikly a Tamlin spokojeně zamručel, když nahmatal vlhko mezi mými stehny, mé i jeho vlastní. „To nebudou,“ řekl mi a jeho dech mě zahřál na kůži. Opět se zvedl nade mě, a zatímco klouzal dolů, zanechával mi na těle polibky. „Žádné vladařky nejsou.“

Chytil mě za stehna, aby mi široce roztáhl nohy, sklonil se a...

„Jak to myslíš, že žádné vladařky nejsou?“

Horko, jeho doteky – všechno pominulo.

Vzhlédl mezi mými nohama a já při tom pohledu málem dosáhla vrcholu. Jenže to, co řekl, co naznačoval... Políbil mě na vnitřní stranu stehna. „Vladaři mají pouze ženy. Manželky. Žádná vladařka nikdy nebyla.“

„Ale Lucienova matka...“

„Je paní Podzimního dvora. Ne jeho vladařkou. Stejně jako ty budeš paní Jarního dvora. Budou tě oslovovat stejně jako ji

a budou ti projevovat stejnou úctu.“ Znovu sklopil zrak k tomu, co bylo jen několik palců od jeho úst.

„Takže Lucienova...“

„V tuhle chvíli nechci z tvých úst slyšet jméno žádného jiného muže,“ zavrčel a sklonil ke mně ústa.

Při prvním pohlazení jeho jazyka jsem se s ním přestala dohadovat.

3

Na Tamlina musela tvrdě dolehnout vina, protože i když následující den odjel, čekal na mě Lucien s nabídkou, že se spolu podíváme, jak probíhají opravy v nedaleké vesnici.

Nenavštívila jsem ji víc než měsíc. Ani jsem si nepamatovala, kdy jsem naposledy opustila sídlo a okolní pozemky. Několik vesničanů bylo pozváno na oslavy zimního slunovratu, jenomže já je kvůli davu návštěvníků sotva stihla pozdravit.

Před hlavními dveřmi stájí stáli osedlaní koně a já počítala strážce opodál u bran (čtyři), po stranách domu (dva na každém rohu) a ty, kteří nyní hlídkovali v zahradě, odkud jsem právě vyšla (dva). Ačkoli nikdo nepromluvil, provrtávali mě očima.

Lucien se chtěl vyšvihnout na svou šedě grošovanou klisnu, avšak já mu zastoupila cestu. „Ty že jsi spadl z toho svého zatraceného koně?“ sykla jsem a štouchla ho do ramene.

Lucien naneštěstí klopýtl vzad, klisna vystrašeně zaržála a já překvapeně zamrkala na svou nataženou ruku. Nedovolila jsem si uvažovat o tom, co si musejí myslet strážci, a než Lucien stihl cokoli říct, obořila jsem se na něj: „Proč jsi mi lhal o těch názích?“

Lucien si založil ruce na hrudi, přimhouřil kovové oko a setřásl si vlasy z obličeje.

Na okamžik jsem musela odvrátit zrak.

Amaranthiny vlasy byly tmavší a její tvář byla krémově bílá, nijak nepodobná Lucienově sluncem nazlátlé pokožce.

Místo toho jsem se zadívala na stáj za ním. Aspoň že byla velká, otevřená a stájníci teď pracovali v jiném křídle. Obvykle

mi nepůsobilo velkou potíží zdržovat se uvnitř, což se stávalo většinou, když jsem se nudila natolik, že jsem zašla za zdejšími koňmi. Bylo tu spoustu místa, kde jsem se mohla pohybovat a kudy jsem mohla uniknout. Zdi nepůsobily zrovna... trvale.

Na rozdíl od kuchyně, která se nacházela příliš hluboko. Její stěny byly moc tlusté a okna nebyla dost velká, aby se jimi dalo prolézt. Na rozdíl od pracovny, kde byl nedostatek přirozeného světla a míst, odkud by se dalo lehce dostat ven. V duchu jsem si sestavila dlouhý seznam prostor, které jsem v sídle dokázala a nedokázala snést, a seřadila jsem je přesně podle toho, jak moc mi v nich tuhly svaly a jak jsem se potila.

„*Nelhal* jsem,“ bránil se rázně Lucien. „Opravdu jsem *spadl* z koně.“ Poplácával klisnu po boku. „Potom co mě z něj jeden z nich srazil.“

Typické vílí uvažování a lhaní. „Proč?“

Lucien sklapl.

„*Proč?*“

Jen se obrátil zpět ke své trpělivé klisně. Já však postřehla výraz na jeho tváři, tu... *lítost* v jeho oku.

Vyhrkla jsem: „Můžeme se místo toho projít?“

Pomalů se otočil. „Jsou to tři míle.“

„Což uběhneš za několik minut. Chtěla bych zjistit, jestli s tebou udržím krok.“

Jeho kovové oko zabzučelo a já věděla, co řekne, ještě než otevřel pusou.

„To nic,“ předběhla jsem ho a zamířila ke své bílé klisně, která se vyznačovala mírnou povahou i sklony k lenošení a rozmazlenosti. Lucien se mi nepokoušel nic rozmlouvat, a když jsme odjížděli od sídla na lesní cestu, neřekli jsme půl slova. Jaro bylo jako vždy v plném květu, vánek byl prochnutý vůní šeříků a keře lemující cestu šelestily životem. Nikde nebylo ani vidu po Boggem, názích ani jakýchkoli dalších tvorech, kvůli nimž se kdysi les pohroužil do ticha.

Nakonec jsem Lucienovi sdělila: „Nestojím o tvou zpropadenou lítost.“

„To není lítost. Tamlin mi zakázal ti to říct...“ Maličko provinile sebou trhl.

„Nejsem žádná křehotinka. Pokud na tebe zaútočili nágové, *zasloužím* si to vědět...“

„Tamlin je můj vladař. Když mi dá rozkaz, uposlechnu ho.“

„Já jen že jsi takhle nesmyšlel, když jsi našel způsob, jak jeho rozkazy obejít, abys mě poslal za Surielem.“ A já za to málem zaplatila životem.

„Tehdy jsem byl zoufalý. Jako všichni ostatní. Jenže teď – teď potřebujeme řád, Feyre. Potřebujeme pravidla, systém a *řád*, pokud máme mít naději, že zemi obnovíme. Co Tamlin řekne, platí. Jsem *první*, na koho se obrací zrak ostatních – musím jít příkladem. Nechtěj po mně, abych ohrožoval stabilitu tohoto dvora tím, že bych se zpěchoval příkazům. Ne teď. Dává ti tolik volnosti, kolik může.“

Musela jsem se přimět dlouze nadechnout, abych naplnila bolestivě sevřené plíce vzduchem. „Na to, že se odmítáš stykat s Ianthe, mluvíš podobně jako ona.“

„*Netušíš*, jak těžké to pro něj je tě vůbec nechat odejít z pozemků kolem sídla. Je pod větším tlakem, než si dokážeš představit,“ ucedil.

„Vím přesně, jaký tlak musí snášet. A nedošlo mi, že se ze mě stal vězeň.“

„Nejsi...“ Krátce zatnul zuby. „Tak to není a ty to víš.“

„Když jsem byla pouhým člověkem, nedělalo mu problémy nechat mě lovit a potulovat se o samotě. A tehdy byly hranice podstatně míň bezpečné.“

„Tehdy mu na tobě nezáleželo tolik jako teď. A po tom co se stalo pod Horou...“ Ta slova se mi hlasitě rozezněla v hlavě a zatnula se mi do příliš napjatých svalů. „Má hrozný strach. *Strach* z toho, že skončíš v rukou jeho nepřátel. A oni to vědí také. Vědí, že k tomu, aby nad ním získali moc, stačí, aby se zmocnili tebe.“

„Myslíš, že to nevím? To ale vážně čeká, že strávím zbytek života v sídle, budu dohlížet na služebnictvo a nosit hezké šaty?“

Lucien se díval na věčně mladý les. „Copak po tomhle ne-
touží všechny lidské ženy? Aby se s nimi oženil pohledný šlechtic z víliho rodu a po zbytek života je zahrnoval přepychem?“

Sevřela jsem opatřě své klisny tak silně, že pohodila hlavou. „Je hezké vědět, že jsi pořád stejný hajzlík, Luciene.“

Opět přimhouřil kovové oko. „Tamlin je vladař. Budeš jeho manželkou. Musíš dodržovat tradice a plnit jistá očekávání. Jako my všichni, aby bylo znát, že stojíme neochvějně při sobě, překonali jsme Amaranthino běsnění a jsme odhodlaní zničit protivníky, kteří by se pokusili vzít, co nám patří.“ Ianthe ke mně včera měla skoro stejný proslov. „Brzy proběhne platba desátku,“ pokračoval a zavrtěl přitom hlavou, „to je první, kterou svolal od... od toho, co nás proklela.“ Téměř neznatelně se zachvěl. „Dopřál našemu lidu tři měsíce na to, abychom si uspořádali své záležitosti, a chtěl počkat do začátku nového roku, ale příští měsíc bude požadovat desátek. Ianthe mu řekla, že už je čas – že je lid připravený.“

Lucien čekal a já bych na něj nejraději plivla, protože věděl – *věděl*, že netuším, o co jde, a chtěl, abych to přiznala. „Co je to?“ zeptala jsem se příkře.

„Dvakrát ročně, obvykle okolo letního a zimního slunovratu, musí každý člen Jarního dvora, ať jde o vznešenou, nebo nižší vílu, zaplatit desátek podle svého příjmu a postavení. Takto udržujeme panství v chodu, získáváme peníze pro strážce, na jídlo a pro služebnictvo. Tamlin je na oplátku ochraňuje, vládne jim a pomáhá jim, jak jen může. Tak to u nás chodí. Letos Tamlin odložil desátek o měsíc, aby dopřál poddaným čas shromáždit peníze a oslavovat. Brzy však dorazí vyslanci ze všech usedlostí, vesnic nebo rodů s desátkem. Od tebe jako Tamlinovy ženy se očekává, že budeš sedět po jeho boku. A pokud nebudou moct zaplatit... Bude se od tebe očekávat, že budeš přitom, když jim vyměří trest. To nemusí být hezké. Já budu ověřovat, kdo dorazí a kdo ne, tedy kdo nezaplatí. A pokud desátek neuhradí do tří dnů, které jim Tamlin oficiálně poskytne, má právo je začít lovit. K lovu mu dávají svolení samy velekněžky, takže Ianthe.“

To bylo příšerné a kruté. Chtěla jsem to říct nahlas, ale když se na mě Lucien tak díval... Už beztak mě posuzovalo dost lidí.

„Dopřej mu čas, Feyre,“ požádal mě Lucien. „Odbudeme tu svatbu, měsíc nato desátek a pak... pak vyřešíme zbytek.“

„Já mu dávám čas,“ namítla jsem. „Ale nemůžu zůstat nado-smrti zavřená v domě.“

„On to ví. Nemluví o tom, ale ví to. Věř mi. Musíš mu od-pustit, jestli kvůli vyvraždění své rodiny nedokáže být ve věci tvé bezpečnosti velkorysejší. Ztratil příliš mnoho blízkých. Jako my všichni.“

Každé jeho slovo bylo olejem, který přiléval do vřící jámy v mém nitru. „Já si nechci vzít vladaře. Chci si vzít jen *jeho*.“

„Jenže jedno nemůže být bez druhého. Je tím, kým je. Vždycky, *vždycky* tě bude chtít chránit, ať se ti to líbí, nebo ne. Pro-mluv si s ním o tom – vážně si s ním promluv, Feyre. Spolu to zvládnete.“ Když se naše pohledy setkaly, na Lucienově tváři se pohnul sval. „Nechtěj po mně, abych si vybral, na čí stranu se přidám.“

„Úmyslně mi tajíš věci.“

„Je mým vladařem. Jeho slovo je *zákon*. Feyre, máme šanci obnovit náš svět a změnit ho v takový, jakým by měl být. Nevstoupím do tohoto nového světa tím, že zklamu jeho důvěru. I když jsi...“

„I když jsem co?“

Zbledl a pohladil klisnu po hřívě barvy pavučiny. „Byl jsem nucený přihlížet, jak můj otec vraždí ženu, kterou jsem miloval. Moji bratři mě *donutili* se na to dívat.“

Sevřelo se mi srdce nad bolestí, která ho neustále pronásle-dovala.

„Nebylo žádné kouzlo, žádný zázrak, které by ji přivedly zpět. Nebylo přitom shromáždění vladařů, kteří by ji vzkřísili. Díval jsem se, jak umírá, a *nikdy* nezapomenu na tu chvíli, kdy jsem *uslyšel*, jak jí přestalo tlouct srdce.“

Oči mě pálily.

„Tamlinovi bylo dopřáno něco, co mně ne,“ dodal Lucien

tiše a rozechvěle se nadechl. „Všichni jsme slyšeli, jak ti zlomila vaz. Ale ty ses vrátila mezi živé. Pochybuji, že Tamlin na ten zvuk někdy zapomene. A udělá vše, co je v jeho moci, aby tě ochránil od podobného nebezpečí, i když to znamená, že před tebou máme tajemství a že se musíš řídit pravidly, která se ti nezamlouvají. V tomto je neústupný, tak ho o to nežádej... aspoň prozatím.“

V mysli ani v srdci jsem nenacházela slov. Dopřát Tamlinovi čas, aby se přizpůsobil... To bylo to nejmenší, co jsem mohla udělat.

Halas provázející stavbu přehlušil štěbetání lesních ptáků dlouho předtím, než jsme vkročili do vsi. Kladiva tloukla do hřebíků, lidé halekali příkazy, dobytek bučel.

Když jsme vyjeli z lesa, uviděli jsme, že vesnice už je z poloviny postavená. Obklopovaly nás malé domky z kamene a dřeva, dočasné přístřešky pro zásoby a dobytek... Jediná věc, jež se zdála být zcela hotová, byla velká studna uprostřed návsi a budova, která byla podle všeho hostinec.

Někdy mě stále překvapovalo, jak je Prythian obyčejný a jak moc se podobá zemi smrtelníků. Klidně bych mohla být ve vsi u nás doma. Tahle byla hezčí a novější, ale rozmístění budov a ústřední část byly naprosto stejné.

Také jsem si tu úplně stejně připadala – jako cizinka –, když jsme s Lucienem vjeli do srdce toho zmatku a všichni ustali v práci, obchodování nebo potloukání kolem a dívali se na nás.

Na mě.

Jako by se na ves snesla vlna ticha. Zvuky práce odezněly i v nejbzdálenějších zákoutích.

„Feyre Ničitelka kleteb,“ zašeptal kdosi.

To tedy bylo mé nové jméno.

Byla jsem vděčná za dlouhé rukávy zdobného jezdeckého obleku a rukavice, které jsem si navlékla, než jsme přijeli na území vesnice.

Lucien zamířil s klisnou k muži z rodu vznešených víl, který podle všeho řídil stavbu domu vedle zastřešené studny. „Přijeli

jsme se podívat, jestli nepotřebujete pomoc,“ pronesl hlasitě, aby ho všichni slyšeli. „Pro dnešek jsme vám k službám.“

Muž zbledl jako stěna. „Jsme vám vděční, můj pane, ale žád-nou pomoc nepotřebujeme.“ Hltal mě vykulenýma očima. „Dluh je splacen.“

Připadalo mi, že mám dlaně celé zpocené a horké. Má klisna hrábla kopytem po udusané narudlé hlíně ulice.

„Prosím,“ naléhal Lucien, když s grácií sklonil hlavu. „Chce-me s vámi sdílet břemeno obnovy vašich domovů. Byla by to pro nás čest.“

Muž zavrtěl hlavou. „Dluh je splacen.“

Takto to pokračovalo na každém místě, kde jsme se zastavili: Lucien sesedl z koně, nabídl vesničanům pomoc a ti ho zdvořile a se zbožnou úctou odmítali.

Po dvaceti minutách jsme zamířili zpátky do stínů šelestí-cího lesa.

„Nechal tě, abys mě dnes vzal s sebou,“ řekla jsem ochraptě-le, „abych se přestala dožadovat, že pomůžu s obnovou?“

„Ne. Bylo to moje rozhodnutí, ale důvod jsem měl stejný. Oni tvou pomoc ani nechtějí, ani nepotřebují. Tvá přítomnost je rozptyluje a připomíná jim, čím si prošli.“

Zatrnulo mi. „Ale oni pod Horou nebyli. Nikoho z nich jsem nepoznala.“

Lucien se otřásl. „Ne. Amarantha pro ně zbudovala... tá-bory. Šlechtici a víly, na které se usmálo štěstí, mohli žít pod Horou. Pokud však lidé z některého dvora nepracovali a ne-zásobovali ji zbožím a potravinami, zavřela je do táborů v síti tunelů v hlubinách Hory. Byly tam tisíce vězňů namačkaných v síních a chodbách bez světla a vzduchu a takto tam strávili padesát let.“

„Nikdo mi nikdy neřekl...“

„Bylo zakázáno o tom mluvit. Někteří zešíleli a začali se živit spoluvězni, když Amarantha zapomněla strážím nařídit, aby je nakrmili. Někteří vytvořili skupiny, které procházely tábory a...“ Promnul si čelo palcem a ukazováčkem. „Páchaly strašné věci.

Teď se všichni snaží rozpomenout na to, jaké to bylo předtím. Na to, jak mají *žít*.“

V krku mě pálila žluč. Jenže ta svatba... ano, třeba to bude začátek uzdravování.

Přesto jako by mé smysly zastírala jakási pokrývka, která vytěšňovala všechny zvuky, chutě a pocity.

„Vím, že jsi jim chtěla pomoci,“ omlouval se Lucien. „A mrzí mě to.“

Mě to mrzelo taky.

Má nová nekonečná existence se přede mnou prostírala jako široká propast.

Nechala jsem se jí pohltit.

4

Několik dní před svatebním obřadem začali přijíždět hosté a já byla ráda, že nikdy nebudu vladařkou a nikdy nebudu co do zodpovědnosti a moci rovna Tamlinovi.

Malá zapomenutá část mé duše při tom pomyšlení ječela a řvala, ale...

Jedna večere střídala druhou a pak tu byly slavnostní obědy, pikniky a lovy.

Byla jsem představována a předváděna různým vilám a tvář mě bolela od toho, jak jsem se dnem i nocí musela usmívat. Začala jsem se na svatbu těšit už jen při představě, že po ní tohle všechno skončí a já nebudu muset být milá, s nikým se bavit nebo cokoli *dělat* třeba celý týden, měsíc, rok.

Tamlin to všechno snášel tím svým tichým, rázným způsobem a stále mi opakoval, že večírky jsou možností, jak mě uvést k jeho dvoru, a dávají jeho lidu důvod k oslavám. Ujistil mě, že ta setkání nesnáší stejně jako já, jenže... někdy jsem ho přistihla, jak se spokojeně usmívá. A abych pravdu řekla, zasloužil si to a měl na to právo. Stejně jako všichni ostatní.

Proto jsem se překonávala a držela jsem se v blízkosti Ianthe, když Tamlin zrovna nebyl po mém boku, případně i když jsme byli spolu, nechala jsem ty dva, aby hovořili s hosty, zatímco já potají počítala hodiny, které zbývaly, než všichni odejdou.

„Měla by sis jít lehnout,“ navrhla mi Ianthe, když jsme spolu pozorovaly shromážděné hosty, kteří naplnili velkou síň. Před půl hodinou jsem ji zahlédla u otevřených dveří a byla jsem

ráda, že mám výmluvu, proč opustit chumel Tamlinových přátel, s nimiž jsem musela mluvit. Nebo spíš nemluvit. Buď na mě nepokrytě zírali, nebo se ze všech sil snažili najít nějaké společné téma. Většinou to byl hon. Rozhovor obvykle po třech minutách ustal.

„Ještě to vydržím hodinu, než budu muset jít spát,“ odpověděla jsem. Ianthe na sobě měla jako vždy bledé roucho s vyhrnutou kápí zachycenou stříbrným kroužkem s modrým kamenem.

Muži z rodu vznešených víl na ní mohli oči nechat, když procházeli kolem místa, kde jsme stáli u zdi vyložené dřevem poblíž hlavního vchodu. Pozorovali ji s úžasem nebo touhou, možná obojím, a občas jejich zrak spočinul na mně. Věděla jsem, že jejich ohromený výraz nemá nic společného s mými jasně zelenými šaty nebo hezkou tváří (která byla v porovnání s Ianthinou dost obyčejná). Snažila jsem si jich nevšímat.

„Jsi připravená na zítřek? Mohu pro tebe něco udělat?“ Ianthe upila ze sklenky šumivé víno. Šaty, které jsem dnes večer měla na sobě, byly darem od ní. Nazvala tu barvu zelená Jarního dvora. Alis jen znepokojivě mlčky přihlížela, když jsem si je oblékala, a nechala Ianthe, aby se zhostila jejích obvyklých povinností.

„Jsem v pořádku.“ Už jsem uvažovala o tom, jak by bylo ubohé, kdybych ji poprosila, aby u nás po svatbě zůstala natrvalo. Kdybych jí prozradila, že se děším dne, kdy mě nechá samotnou na tomto dvoře, mezi těmito lidmi až do Nynsaru – menšího jarního svátku, který oslavuje konec osetí polí a při němž se rozdávají první květiny tohoto období. Zbývaly do něj celé měsíce. Dokonce i chrám, kde bude žít, mi připadal nesmírně daleko.

Dva muži, kteří kolem nás prošli už dvakrát, si konečně dodali odvalu, aby se u nás, tedy u ní zastavili.

Opřela jsem se o zeď a dřevo mě zatlačilo do zad, když k Ianthe přistoupili každý z jedné strany. Byli pohlední, tak jako byla pohledná většina z nich, a zbraně, které měli při sobě, prozrazovaly, že jde o dva muže z rodu vznešených víl, kteří strážejí Tamlinovy hranice. Třeba sloužili i pod Ianthiným otcem.

„Kněžko,“ pronesl jeden a hluboce se uklonil.

Už jsem si zvykla, že lidé líbají její stříbrné prsteny a prosí ji, aby se modlila za ně, za jejich rodiny nebo za jejich milé. Ianthe jejich projevy úcty přijímala, aniž by na její krásné tváři bylo cokoli znát.

„Brone,“ oslovila hnědovlasého vysokého muže po své levici. „A Jelene,“ řekla druhému po pravici, který byl černovlasý a mohutnější než jeho přítel. Pozvedla rty v laškovném, roztočilém úsměvu, který jak jsem zjistila, znamenal, že je právě na lovu a její kořist s ní stráví noc. „Vás dva rošťáky jsem už hodně dlouho neviděla.“

Vyměnili si pár koketních poznámek a pak dvojice mužů začala pokukovat mým směrem.

„Ach,“ prohodila Ianthe a kápě se jí zavlnila, když se otočila, „dovolte mi představit vám paní Feyre.“ Sklopila oči a sklonila hlavu v hluboké úkloně. „Spasitelku Prythianu.“

„My víme,“ řekl Jelen tiše a spolu s přítelem mi vysekl poklonu. „Byli jsme pod Horou s vámi.“

Zvládla jsem lehce pokývnout, když se narovnali. „Blahopřeji vám k zítřejší svatbě,“ podotkl Bron se širokým úsměvem. „Příhodnější konec bychom si nemohli přát.“

Příhodnější konec by byl, kdybych skončila v hrobě a v horoucím pekle.

„Kotlík,“ připojila se Ianthe, „žehná tímto svazkem nám všem.“ Muži souhlasně zabručeli a opět sklonili hlavy. Nevšímal jsem si toho.

„Musím říct,“ pokračoval Bron, „že ta zkouška – s Midden-gardem – byla neuvěřitelná. Nejneuvěřitelnější věc, jakou jsem kdy viděl.“

Musela jsem se přemoct, abych se celá nenatlačila na stěnu. Snažila jsem se nemyslet na zápach toho bahna a cvakání zubů zvyklých trhat maso, které se ke mně přibližovaly. „Děkuji ti.“

„Podle toho, co jsem slyšela, to musela být hrůza,“ ozvala se Ianthe a přistoupila blíž, když si povšimla, že se mi z tváře vy-

tratil nacvičený úsměv. Položila mi ruku na paži. „Takové hrdinství budí úžas.“

Byla jsem jí vděčná, zoufale vděčná za ten nápomocný dotek. Za to, jak mi stiskla ruku. Věděla jsem, že podnítí zástupy mladých žen z vílího rodu, aby se přidaly k jejímu řádu – ne aby uctívaly Matku a Kotlík, ale aby se naučily jejímu způsobu *života* –, aby mohly jasně zářit, mít rády samy sebe a střídát jednoho muže za druhým, jako by šlo o pokrmy na hostině.

„Minulý hon jsme propásli,“ prohodil Jelen nenuceně, „takže jsme neměli příležitost vidět na vlastní oči tvé umění, ale myslím, že nám vladař příští měsíc svěří hlídku poblíž sídla. Bylo by pro nás ctí vyjet s tebou lovit.“

Tamlin by mě s nimi nepustil ani za tisíc let a já nijak netoužila jim vysvětlovat, že už nemám zájem vzít luk a šíp znovu do rukou nebo cokoli lovit. Hon, na který mě vytáhli předevcírem, byl pro mě málem příliš velkým soustem. Nenapnula jsem tětívu, přestože mě všichni pozorovali.

Muži stále čekali na odpověď, a tak jsem řekla: „Bude to pro mě čest.“

„Postaví vás můj otec zítra na hlídku, nebo se zúčastníte obřadu?“ zajímala se Ianthe a dotkla se Bronovy paže, čímž odvedla jeho pozornost. Právě proto jsem o slavnostech vyhledávala její společnost.

Bron odpověděl, že ano, ovšem Jelen ze mě nespouštěl oči. Lépe řečeno z mých založených rukou. Z mých potetovaných prstů. „Poslal vám ten vladař nějaký vzkaz?“

Ianthe ztuhla a Bron okamžitě sklouzl pohledem k inkoustovým obrazcům na mé kůži.

„Ne,“ odvětila jsem a hleděla jsem přitom Jelenovi do očí.

„Nejspíš vzal do zaječích, když teď Tamlin získal zpět svou moc.“

„Ty Rhysanda nejspíš moc dobře neznáš.“

Jelen zamrkal, a dokonce ani Ianthe nenapadla vhodná odpověď. Byla to nejspíš ta nejrozhodnější věc, kterou jsem někomu během těchto večírků sdělila.

„No, pokud bude třeba, postaráme se o něj,“ dodal Jelen a přešlápl, když jsem mu nepřestávala hledět do očí, aniž bych zmírnila výraz ve tváři.

Ianthe promluvila současně k němu i ke mně: „Velekněžky se tím zabývají. Nedovolíme, aby s naší spasitelkou kdokoli zle nakládal.“

Nasadila jsem nicneříkající výraz. Že by právě *proto* Tamlin vyhledal Ianthe? Aby s ní uzavřel spojenectví? Maličko mě zbolelo u srdce. Obrátila jsem se k ní. „Půjdu si lehnout. Vyříd' Tamlinovi, že se uvidíme zítra.“

Zítra, protože dnešní noc, jak mi řekla Ianthe, máme strávit každý zvlášť, jak nařizovaly dávné tradice.

Ianthe mě políbila na tvář a její kápě mě na okamžik skryla před zbytkem síně. „Jsem ti k službám, paní. Pokud budeš něco potřebovat, dej pro mě poslat.“

Přikývla jsem, i když bych to neudělala.

Když jsem se chystala vyklouznout z místnosti, ohlédla jsem se k přední části, kde v kruhu mužů a žen z řad vznešených víl stáli Tamlin a Lucien. Možná nebyli uhlazení jako někteří z nich, ovšem... Vypadali jako lidé, kteří spolu strávili dlouhá léta a bojovali bok po boku. Tamlinovi přátelé. Když mi je představil, okamžitě jsem jejich jména zapomněla a už jsem se je znovu nesnažila naučit.

Tamlin zvrátil hlavu dozadu a vybuchl smíchy a ostatní se smáli z plných plic spolu s ním.

Odešla jsem, než si mě stihl všimnout, a prodírala jsem se chodbami plnými hostů, až jsem došla na ztemnělé prázdné poschodí obytného křídla.

Když jsem se ocitla sama ve své ložnici, došlo mi, že si nepamatuju, kdy jsem se naposledy od srdce zasmála.

Strop se na mě tlačil a jeho velké tupé bodce byly tak rozpálené, že jsem až z podlahy, k níž jsem byla přikovaná, viděla, jak se kolem nich chvěje vzduch. Byla jsem přikovaná, protože jsem

neuměla číst a nedokázala jsem rozluštit hádanku napsanou na zdi a Amarantha mě s radostí nechá nabodnout na hroty.

Ty se neustále přibližovaly. Nikdo mě nepřijde zachránit před strašnou smrtí.

Bude to bolet. Bude to bolet a bude to pomalé a budu křičet – možná budu volat matku, které na mně nikdy nezáleželo. Možná ji budu prosit, aby mě zachránila...

Když jsem se vymrštila na posteli, šhubala jsem rukama a nohama a trhala jsem za neviditelné řetězy.

Vběhla bych do koupelny, kdyby se mi nohy a paže tak hrozně netřáslly a mohla jsem dýchat, dýchat, *dýchat*...

Rozechvěle jsem se rozhlížela po ložnici. Skutečné – tohle bylo skutečné. Ta hrůza, byly to noční můry. Unikla jsem. Byla jsem živá. Byla jsem v bezpečí.

Otevřenými okny dovnitř pronikal vánek, který mi čechrал vlasy a sušil ledový pot na mém těle. Tmavá obloha s matnými nepatrnými hvězdami jako trsy jinovatky mě k sobě vábila.

Bronova slova zněla, jako by sledování mého boje s Midden-gardem bylo stejné jako přihlížení nějakému zápasu. Jako by nestačila jediná chyba, aby mě ta zrůda celou sežrala a vyplivla pouze kosti.

Očividně jsem byla spasitelka i šašek.

Doklopýtala jsem k otevřenému oknu a otevřela ho ještě víc, abych lépe viděla tmou pošíitou hvězdami.

Opřela jsem se hlavou o zeď a vychutnávala si chlad jejích kamenů.

Za několik hodin budu vdaná. Dočkám se svého šťastného konce, ať už si ho zasloužím, nebo ne. Ovšem tahle země, tihle lidé – i oni zažijí svůj šťastný konec. Prvních pár kroků k uzdravení. K míru. A potom bude všechno v pořádku.

Potom budu v pořádku.

Své svatební šaty jsem z celého srdce nenáviděla.

Byla to přišernost ušitá z tylu, šifonu a flóru, která se nijak nepodobala volným šatům, jež jsem obvykle nosila: Živůtek byl vypasovaný, výstřih byl hluboko vykrojený, až mi z něj kynula prsa, a ta sukně... Byl to třpytivý stan, který se v teplém jarním vánku skoro vznášel.

Žádný div, že se mi Tamlin smál. Dokonce i Alis si pro sebe něco broukala, když mě oblékala, ale nic neřekla. Nejspíš proto, že Ianthe ty šaty osobně vybrala, aby odpovídaly pohádce, kterou si dnes pro nás vymyslí – legendě, kterou sdělí světu.

Snad bych to všechno snesla, kdyby šaty neměly krátké naducané rukávky, tak obrovské, že jsem jejich třpyt vnímala, i když jsem se na ně nedívala. Vlasy jsem měla nakadeřené, napůl v drdolu, napůl rozpuštěné a protkané perlami, drahokamy a Kotlík ví čím dalším a měla jsem co dělat, abych se při pohledu do zrcadla nezatvářila kysele. Když jsem po širokém schodišti sestoupila do hlavní síně, šaty s každým krokem svištěly a šustily.

Zastavila jsem se za zavřenými dveřmi na nádvoří, kde byla zahrada vyzdobená pentlemi a lampiony v krémových, červánkových a nebesky modrých odstínech. Na největším nádvoří bylo přichystáno tři sta židlí, na nichž měli sedět členové Tamlinova dvora. Projdu uličkou uprostřed, přičemž budu muset snášet pohledy hostů, a dojdu ke stupínku na konci, kde na mě bude čekat Tamlin.

Potom, těsně před západem slunce, Ianthe posvětil náš svazek a požehná mu jako zástupkyně *všech* dvanácti velekněžek. Naznačila mi, že jejich jedenáct družek usilovalo o to, aby byly obřadu přítomny, ale ona je nějakou lstí dokázala udržet mimo veškeré dění. Buď aby strhla pozornost jen na sebe, nebo aby mě ušetřila toho, že bych měla v patách celou jejich smečku. Těžko říct. Možná obojí.

Ústa jsem měla vyschlá jako troud, když mi Alis ve stínu dveří do zahrady načechrala třpytivou vlečku šatů. Hedvábí a flór zašelestily a zaševalily a já uchopila do prstů navlečených

v rukavicích bledou kytici a div jsem přitom květinám nezlomila stonky.

Hedvábné, po lokty dlouhé rukavice měly skrýt mé tetování. Ianthe mi je dnes ráno osobně přinesla v truhličce vystlané sametem.

„Nebud' nervózní,“ utěšovala mě Alis, jejíž pokožka připomínající kůru stromu získala v medově zlatém večerním světle uzardělý nádech.

„To nejsem,“ odpověděla jsem nakřáplým hlasem.

„Šiješ sebou jako můj mladší synovec, když mu stříhám vlasy.“ Dokončila úpravy šatů a odehnala několik sluhů a služek, kteří se na mě přišli podívat ještě před obřadem. Předstírala jsem, že jsem je neviděla, stejně jako zářivý, sluncem pozlacený dav usazený na nádvoří před námi, a raději jsem si pohrávala s neviditelným smítkem prachu na sukni.

„Vypadáš nádherně,“ pověděla mi Alis tiše. Byla jsem si celkem jistá, že má na šaty podobný názor jako já, ale věřila jsem jí.

„Děkuju.“

„A zní to, jako by ses chystala na pohřeb.“

Nasadila jsem široký úsměv a Alis zvedla oči k nebi. Potom mě však popostrčila ke dveřím, které otevřel jakýsi nesmrtelný vítr. Vylínula se z nich melodická hudba. „Než se naděješ, budeš to mít za sebou,“ slíbila mi a jemně mě pošouchla do světla zapadajícího slunce.

Tři sta lidí vstalo a otočilo se ke mně.

Naposledy se jich tolik sešlo, aby mě pozorovali a posuzovali při mé poslední zkoušce. Všichni na sobě měli nádherné oblečení podobné tomu, které nosívali pod Horou. Jejich obličje se mi rozpíjely a rozplývaly před očima.

Alis si odkašlala a já si připomněla, že mám vykročit, dívat se na stupínek...

Na Tamlina.

Ten pohled mi vyrazil dech a stálo mě obrovské úsilí, abych sešla ze schodů, aniž by mě zradila kolena. Tamlin byl oslnivě krásný v zelenozlaté haleně, s korunou z lesklých vavřínů, jež se

mu leskla na hlavě. Popustil uzdu své magii, aby z něj mohlo zářit nesmrtelné světlo a krása – pro mě.

Viděla jsem jen jeho, svého vladaře. Užasle se na mě díval a oči se mu leskly, když jsem vkročila na hebkou travu posypanou plátky bílých růží...

A rudých.

Na cestě přede mnou byly v té běli roztroušené rudé okvětní plátky jako kapky krve.

Přiměla jsem se zvednout oči vzhůru k Tamlinovi, který tam stál s rovnými zády a hlavou hrdě vztyčenou.

Vůbec netušil, jak jsem ve svém nitru strašně zlomená a temná. Jak cítím, že nemám právo obléct se do bílé, když mám tak špinavé ruce.

Zato všichni ostatní si to mysleli. Určitě.

Mé kroky byly příliš rychlé, když mě nesly ke stupínku a k Tamlinovi. A k Ianthe, která byla pro dnešek oděná v tmavomodrém hávu a usmívala se pod kápí zdobenou stříbrnou korunkou.

Jako kdybych byla dobrý člověk, jako kdybych nezavraždila dva z jejich rodu.

Byla jsem vražedkyně a lhářka.

Ležel přede mnou shluk červených plátek – stejných jako krev mladíka z vílího rodu, která se mi rozlila u nohou.

Od stupínku mě dělilo deset kroků. Na kraji té rudé kaluže jsem zpomalila.

A pak jsem se zastavila.

Všichni mě pozorovali, přesně jako když jsem málem zahynula, zatímco přihlíželi mému utrpení.

Tamlin ke mně natáhl širokou ruku a mírně se zachmuřil. Srdce mi tlouklo strašně rychle, příliš rychle.

Bála jsem se, že se pozvracím.

Přímo na ty rudé plátky, přímo na travu a pentle natažené do uličky od židlí po stranách.

Mezi mou kůží a kostmi cosi hučelo a bušilo, vzdouvalo se a tlačilo, hnalo se mou krví...

Propichovalo mě tolik očí, příliš mnoho očí, které byly svědky každého zločinu, který jsem spáchala, každého ponížení...

Nevím, proč jsem se namáhala s rukavicemi. Proč jsem Ianthe nechala, aby mě přesvědčila.

Zapadající slunce bylo příliš horké a zahrada působila stísněně. Jako by z ní nebylo jak uniknout, stejně jako slibu, který jsem se chystala složit. Který mě s Tamlinem navěky spojí a připoutá ho k mé zlomené a znavené duši. Ta věc ve mně nyní divoce vířila, mé tělo se třáslo její narůstající silou, když zběsile hledala cestu ven...

Navždycky – nikdy se neuzdravím, nikdy se neosvobodím sama od sebe ani od žaláře, v němž jsem strávila tři měsíce.

„Feyre,“ řekl Tamlin a stále ke mně nehybně natahoval ruku. Slunce kleslo za okraj západní zahradní zdi. Stíny se natáhly kolem a ochladily vzduch.

Kdybych se obrátila, začal by rozruch, ale já nedokázala těch posledních pár kroků udělat, nedokázala, nedokázala, nedokázala.

Sesypu se přímo tady a teď – a oni si uvědomí, jak moc jsem zkažená.

Pomoz mi, pomoz mi, pomoz mi, prosila jsem v duchu naléhavě, kohokoli. Prosila jsem Luciena, který stál v přední řadě a upíral na mě kovové oko. Prosila jsem Ianthe s vážnou, trpělivou a krásnou tváří pod neodmyslitelnou kápí. *Zachraň mě, prosím zachraň mě. Odved' mě pryč. Skoncu'j to.*

Tamlin udělal krok mým směrem a oči měl potemnělé obavou.

O krok jsem ustoupila. *Ne.*

Tamlin sevřel rty. Dav začal šeptat. Hedvábné stuhy ověšené koulemi s vílím světlem se nad námi a kolem nás s mihotáním rozzářily.

Ianthe promluvila, jako by se nic nestalo: „Pojď, nevěsto, a připoj se ke své pravé lásce. Pojď, nevěsto, ať konečně zvítězí dobro.“

Dobro. Já dobrá nebyla. Nebyla jsem *nic* a má duše, má věčná duše byla prokletá.

Pokusila jsem se do svých zrádných plic dostat vzduch, abych mohla vyřknout to slovo. *Ne. Ne.*

Jenže jsem nic říkat nemusela.

Náhle se za mnou ozval třesk, jako když do sebe prudce narazí dva balvany.

Hosté vykřikli, ustupovali a několik jich rovnou zmizelo, když se přihnala vlna temnoty.

Rychle jsem se otočila, a když noc pominula jako kouř odnášený větrem, uviděla jsem Rhysanda, jak si narovnává klopý černého kabátce.

„Zdravím tě, má drahá Feyre,“ pronesl sladce.

5

Nemělo mě to překvapovat. Ne když Rhysand s oblibou ze všeho dělal představení a vytáčet Tamlina pro něj bylo jistým druhem umění.

Prostě tu byl.

Rhysand, vladař Nočního dvora, nyní stál vedle mě a temnota z něj sálala jako inkoust rozpouštějící se ve vodě.

Naklonil hlavu a modročerné vlasy se mu při tom pohybu svezly na stranu. Jeho fialové oči zajiskřily ve zlatém vílím světle, když se upřely na Tamlina. Rhysand zvedl ruku směrem k Tamlinovi, Lucienovi a jejich strážcům, kteří se chystali tasit meče a odhadovali, jak mě dostat do bezpečí a jak ho skolit.

Když však zvedl ruku, všichni jako by zkameněli.

Jen Ianthe pomalu couvala a v její tváři by se krve nedořezal.

„Taková hezká malá svatba,“ prohodil Rhysand a strčil si ruce do kapes, když všechny meče zůstaly v pochvách. Zbytek hostů se tlačil pryč a někteří přelézali židle, aby unikli.

Rhys si mě pomalu změřil a při pohledu na mé hedvábné rukavice nesouhlasně zamlaskal. Ať se mi pod kůží probudilo cokoli, teď to bylo nehybné a chladné.

„Vypadni sakra,“ zavrčel Tamlin, který k nám vztekle mířil s drápy vytasenými z kloubů prstů.

Rhys znovu mlaskl. „Hm, kdepak. Ne když potřebuji s drahou Feyre vyřešit jistou dohodu.“

V žaludku jako by se mi otevřela propast. Ne – teď ne.

„Víš, co se stane, když se pokusíš dohodu zrušit,“ pokračoval

Rhys a krátce se uchechtl při pohledu na dav hostů, kteří padali jeden přes druhého, aby se od něj dostali pryč. Stroze na mě kývl. „Dopřál jsem ti tři měsíce svobody. To se nemůžeš aspoň tvářit šťastně, že mě vidíš?“

Třásla jsem se tak hrozně, že jsem se nezmohla na slovo. Rhysovi se znechuceně zablesklo v očích.

Ten výraz ovšem pominul, když se znovu otočil k Tamlinovi. „Takže si ji teď odvedu.“

„Neopovažuj se,“ vyštěkl Tamlin. Stupínek za ním byl prázdný. Po Ianthe se slehla zem. Stejně jako po většině hostů.

„Snad jsem vás nevyrušil? Měl jsem za to, že už je po všem.“ Rhys na mě vrhl úsměv, z něhož jed jen prýštil. Zjistil to. Prostřednictvím toho pouta, té záhadné magie, která nás svazovala, zjistil, že jsem se chystala říct ne. „Tedy aspoň Feyre si to myslí.“

Tamlin zavrčel: „Nech nás dokončit obřad...“

„Vaše velekněžka,“ prohodil Rhysand, „je, jak se zdá, stejného názoru.“

Tamlin ztuhl, ohlédl se přes rameno a spatřil, že u oltáře nikdo nestojí. Když se obrátil zpět k nám, měl drápy už zcela zatažené. „Rhysande...“

„Nemám chuť smlouvat,“ prohlásil Rhys, „i když by mi to nepochybně bylo ku prospěchu.“ Něžně mě uchopil za loket a já sebou trhla. „Jdeme.“

Ani jsem se nehnula.

„Tamline,“ hlesla jsem.

Tamlin udělal krok mým směrem, jeho snědá tvář nezdravě zbledla, ale stále nespouštěl oči z Rhysanda. „Stanov cenu.“

„Nenamáhej se,“ broukl spokojeně Rhysand a uchopil mě za rámě. Každý jeho dotek byl odporný, nesnesitelný.

Odvede mě k Nočnímu dvoru, místu plnému zvrhlosti, muk a smrti, podle kterého prý Amarantha vystavěla svou říši pod Horou.

„Tamline, prosím.“

„Nepřeháněj,“ okřikl mě Rhysand a přitáhl mě k sobě blíž.

Jenomže Tamlin zůstal nehnutě stát a zcela zatáhl drápy do hladké kůže. Upřel zrak na Rhyse a se zavrčením vycenil zuby. „Jestli jí ublížíš...”

„Já vím, já vím,“ odvětil znuděně Rhysand. „Za týden ti ji vrátím.“

Ne – ne, Tamlin mu nemohl takhle vyhrožovat. Protože to by znamenalo, že mě nechává odejít. Dokonce i Lucien na něj nevěřícně zíral s tváří bílou hněvem a šokem.

Rhys pustil můj loket, ale vzápětí mě uchopil jednou rukou kolem pasu, přivinul mě k boku a pošeptal mi do ucha: „Drž se.“

Potom zaburácela temnota. Vítr škubal mým tělem sem a tam, země se mi propadla pod nohama a svět kolem zmizel. Zůstal jen Rhysand a já se ho držela ze všech sil a nenáviděla jsem ho. Nenáviděla jsem ho celým srdcem.

Poté tma pominula.

Nejprve jsem zachytila vůni jasmínu a potom jsem uviděla hvězdy. Moře hvězd mihotajících se za zářivými sloupy z měsíčního kamene, které lemovaly strhující panorama nekonečných horských vrcholků pokrytých sněhem.

„Vítej na Nočním dvoře.“ To bylo vše, co mi Rhysand řekl.

Bylo to nejkrásnější místo, jaké jsem kdy viděla.

Budova, v níž jsme se ocitli, stála na jedné z hor ze šedého kamene. Síň kolem nás neměla zdi ani žádná okna, pouze sloupy a závěsy z flóru, jež se pohupovaly ve vánku nesoucím vůni jasmínu.

Určitě byla začarovaná tak, aby tu vzduch zůstával teplý i uprostřed zimy. Nemluvě o tom, že se to místo nacházelo tak vysoko a že zdejší hory pokrýval sníh, který mocné vichry strhávaly z vrcholků v závojích, jež se snášely dolů jako toulavá mlha.

V síni se nacházelo několik zákoutí k sezení, ke stolování a k práci, která oddělovaly závěsy, bujné rostliny nebo husté koberce rozložené na podlaze z měsíčního kamene. Ve vánku se tu

a tam pohupovaly svítící koule a lucerny z barevného skla visící z oblouků stropu.

Nezaslechla jsem žádný křik, úpění ani prosby.

Za sebou jsem uviděla stěnu z bílého mramoru, v níž se nacházelo několik otevřených dveří směřujících k setmělým schodištím. Ty musely vést ke zbytku Nočního dvora. Jestli byli všichni uvnitř, žádný div, že jsem neslyšela nikoho křičet.

„Toto je mé soukromé sídlo,“ oznámil mi Rhysand nenuceně. Jeho kůže byla tmavší, než jsem si pamatovala – místo bledé teď byla snědá.

Jeho bledost zapříčinilo to, že byl padesát let uvězněný pod Horou. Důkladně jsem si ho prohlédla, jestli nenajdu stopu po mohutných blanitých křídlech, na nichž, jak sám připustil, rád létá, ovšem žádná jsem neviděla. Jen muže, který se na mě po tměšile usmíval.

Ten pohled pro mě byl nepříjemně známý. „Jak se opovažuješ...“

Rhys si pobaveně odfrkl. „Tento tvůj výraz mi opravdu chyběl.“ S kočičí lehkostí ke mně přešel a jeho fialové oči jako by se zklidnily. Jenže šlo o smrtící klid. „Mimochodem, měla bys mi poděkovat.“

„Za co?“

Rhys se zastavil ani ne stopu ode mě a strčil ruce do kapes. Tady mi nepřipadalo, že by z něj sálala temnota, a bez ohledu na svou dokonalost vyhlížel skoro normálně. „Za to, že jsem tě zachránil, když jsi o to požádala.“

Jako by do mě udeřil blesk. „O nic jsem se neprosila.“

Jeho zrak se svezl k mé levé ruce.

Bez varování mě popadl za paži a s tichým zavrčením mi strhl rukavici. Jeho dotek byl jako rozpálený cejch. Ucukla jsem a o krok jsem ustoupila, jenže on mě držel pevně, dokud mi nestáhl obě rukavice. „Slyšel jsem, jak prosíš, aby tě někdo, *kdokoli* zachránil a pomohl ti utéct. Slyšel jsem, jak říkáš *ne*.“

„Nic jsem neřekla.“

Otočil mou holou ruku a jeho stisk zesílil, když zkoumal

oko, které mi vytetoval na dlaň. Poklepal na panenku. Poprvé. Podruhé. „Slyšel jsem to nahlas a zřetelně.“

Vytrhla jsem se mu. „Odnes mě zpátky. *Hned*. Nechtěla jsem, abys mě unesl.“

Pokrčil rameny. „Nenapadá mě lepší příležitost, kdy tě sem vzít. Třeba si Tamlin nevšiml, že ses ho chystala odmítnout před celým jeho dvorem. Možná z toho teď můžeš jednoduše obvinít mě.“

„Jsi parchant. Dal jsi dostatečně najevo, že... váhám.“

„Jako vždy přímo překypuješ vděkem.“

Měla jsem co dělat, abych se dokázala zhluboka nadechnout. „Co ode mě chceš?“

„Co *chci*? Zaprvé, abys mi poděkovala. Potom chci, aby ses zbavila těch příšerných šatů. Vypadáš...“ Krutě sevřel ústa. „Vypadáš přesně jako bezbranná naivka s laníma očima, kterou by z tebe on a ta jeho podlézavá kněžka chtěli mít.“

„Nic o mně ani o nás nevíš.“

Rhys se na mě vědoucně usmál. „A Tamlin ano? Zeptal se tě někdy, proč se noc co noc div nevyzvracíš z podoby, proč nedokážeš vstoupit do některých místností nebo pohlédnout na jisté barvy?“

Zůstala jsem jako přimrazená. Jako by mě v tu chvíli svlékl do naha. „Vypadni ksakru z mé hlavy.“

Tamlin musel snášet své vlastní běsy a postavit se jim.

„Nápodobně.“ O pár kroků ustoupil. „Myslíš, že mě těší, když mě každou noc budí vize, ve kterých zvracíš? Prostřednictvím toho pouta vysíláš všechno přímo ke mně a já nepravdu potom, vidět to z první řady, když se snažím usnout.“

„Ty zmetku.“

Zase se pobaveně uchechtl, ale já se ho nehodlala vyptávat, co tím myslí – tím poutem mezi námi. Nechtěla jsem mu dopřát tu radost, abych dala najevo zvědavost.

„A pokud jde o další věci, které po tobě chci...“ Ukázal na dům za námi. „Řeknu ti je zítra u snídaně. Prozatím se umyj a odpočiň si.“ Když si znovu změnil mé šaty a vlasy, v očích se

mu znovu vztekle zablýsklo. „Vydej se po schodišti vpravo o poschodí níž. Tvůj pokoj je za prvními dveřmi.“

„Takže žádná cela?“ Možná jsem byla bláhová, když jsem mu takhle odhalila svůj strach a vůbec se s tím návrhem vytasila.

Rhys se však ke mně pootočil a zvedl obočí. „Nejsi ničím vězeň, Feyre. Uzavřela jsi dohodu a já požaduji její naplnění. Budeš mým hostem s výsadami člena mé domácnosti. Žádný z mých poddaných se tě ani nedotkne, neublíží ti a ani si o tvé přítomnosti nebude myslet nic zlého.“

Jazyk mi ztěžkl ve vyprahlých ústech, když jsem se zeptala: „A kde jsou ti tvoji poddaní?“

„Někteří bydlí zde – v hoře pod námi.“ Naklonil hlavu na stranu. „Mají zakázáno vstoupit do mého sídla. Vědí, že by si tím podepsali rozsudek smrti.“ Jeho oči se neúprosně a pronikavě upřely do mých, jako kdyby vycítil mou paniku a stíny, jež se mi plížily do duše. „Amarantha nebyla právě kreativní,“ ucedil s tichou záští. „Můj dvůr pod horou dlouhá léta budil obavy a ona se rozhodla ho napodobit tím, že zneuctí prostor posvátné hory Prythianu. Zkrátka pod horou se nachází dvůr – dvůr, kterému tě, jak se tvůj Tamlin domnívá, předhodím. Občas mu předsedám, ale jeho členové si většinou vládnou sami.“

„Kdy... kdy mě tam odvedeš?“ Pokud jsem měla sejít pod horu a znovu spatřit podobné hrůzy... Prosila bych ho, třeba i na kolenou, aby mě tam nenutil vstoupit. Bylo mi jedno, jak uboze budu vypadat. Pokud šlo o to, co všechno mám obětovat pro své přežití, ztratila jsem veškeré zábrany.

„To nemám v úmyslu.“ Zakroutil pažemi. „Toto je můj domov a dvůr pod ním je... mým zaměstnáním, jak byste řekli vy smrtelníci. Nechci, abys s jeho členy přicházela příliš často do styku.“

Mírně jsem povytáhla obočí. „Vy smrtelníci?“

Po rysech tváře mu tančilo světlo hvězd. „Měl bych tě považovat za něco jiného?“

Byla to výzva. Potlačila jsem podráždění, když opět pobaveně zvedl koutky úst, a místo toho jsem odpověděla: „Co ostatní členové tvého dvora?“ Území Nočního dvora bylo rozlehlé – větš

než kterýkoli jiný kraj Prythianu. Obklopovaly nás liduprázdné hory zasypané sněhem. Nikde nebylo stopy po vesnicích, městech nebo jiných sídlech.

„Žijí po celém území, kde se jim zlíbí. Mohou se vydat, kam se jim zachce, stejně jako teď *ty*.“

„Chci se vydat domů.“

Rhys se dal do smíchu a konečně loudavým krokem zamířil na opačnou stranu síně, která přecházela ve verandu pod hvězdnou oblohou. „Aby bylo jasno, jsem ochotný přijmout tvé díky kdykoli,“ zavolal za mnou bez ohlednutí.

V tu ránu jsem viděla rudě. Nedokázala jsem dost rychle dychat a kvůli zuřivému tepu v hlavě jsem nemohla ani *myslet*. V jeden okamžik jsem hleděla za ním a v další jsem držela v ruce střevíc.

Vší silou jsem ho po něm mrskla.

Vší svou povážlivou, nesmrtelnou silou.

Sotva jsem hedvábný střevíc zahlédla, když letěl vzduchem rychle jako létavice, tak rychle, že ani vladař nepostřehl, že se k němu blíží.

Dokud ho nepraštil do hlavy.

Rhys se bleskově otočil a s vykulenýma očima si položil ruku na týl.

Já už však měla v ruce druhý střevíc.

Rhys vycenil zuby. „*Jen to zkus*.“ Přestal se ovládat. Musel být dnes v opravdu pěkném rozpoložení, že takhle popustil uzdu vznětlivosti.

Výborně. Tak to jsme byli dva.

Hodila jsem mu druhý střevíc přímo na hlavu, stejně rychle a prudce jako ten první.

Jeho ruka se vymrštila a zachytila střevíc pouhých pár palců před obličejem.

Rhys zasyčel, spustil ruku se střevícem a naše pohledy se setkaly, když se mu hedvábí v prstech rozpadlo v černý prach. Když prsty roztáhl, zbytky lesklého popela odvály do ztracena, zatímco si zkoumavě prohlížel mou ruku, tělo a tvář.

„Zajímavé,“ zamumlal a šel si dál po svých.

Napadlo mě, že se na něj vrhnu a začnu mu bušit pěstmi do obličeje, jenže takový hlupák jsem nebyla. Byla jsem v jeho domě na vrcholu hory, a jak se zdálo, uprostřed holé pustiny. Nikdo mě nepřijde zachránit. Nebyl tu ani nikdo, kdo by zaslechl můj křik.

Otočila jsem se tedy ke dveřím, které mi ukázal, a vydala jsem se k potměnému schodišti za nimi.

Byla jsem téměř u nich a neodvážila se ani hlasitě nadechnout, když se za mnou ozval jasný, pobavený ženský hlas přicházející z dálky, z místa na druhém konci síně, kam odešel Rhys. „Hm, *to* tedy proběhlo skvěle.“

Rhys na to cosi zavrčel v odpověď a já přidala do kroku.

Můj pokoj byl... sen.

Poté co jsem ho prohlédla, abych odhalila případné hrozby, a prozkoumala každý vchod a východ a každíčkou skryš, zůstala jsem stát ve středu místnosti a přemýšlela nad tím, kde to vlastně budu tento týden přebývat.

Stejně jako v obytné části nahoře se i zde okna otvírala do krutého světa kolem. Nebylo v nich sklo a nebyla opatřená okenicemi. Visely před nimi pouze nezdobené záclony v barvě ametystu, které povlávaly v nepřírozeně slabém vánku. Velká postel byla směsí krémově bílých a slonovinových odstínů, ležely na ní polštáře, pokrývky a denní přehozy a působila ještě lákavěji díky dvěma zlatým lampám po stranách. U jedné zdi stála skříň a toaletní stůl obklopené okny beze skel. Na protější straně pokoje se za obloukem dřevěných dveří nacházela místnost s porcelánovým umyvadlem a toaletou, zato lázeň...

Lázeň.

Místo vany tu byla malá nádrž zasazená do úbočí hory, kde bych se mohla ve vodě nahřívat nebo odpočívat. Její konec jako by mizel v prázdnu, kde voda tiše stékala přes okraj a ztrácela se

v noci. Na úzké římse boční zídky stály tlusté, mihotající se svíce, jejichž svit kreslil zlatavé odlesky na nehybnou tmavou hladinu, z níž se zvedaly chomáče páry.

Ten pokoj byl otevřený, vzdušný, pohodlný a... klidný.

Byla to komnata hodná císařovny. S mramorovými podlahami, hedvábím, sametem a elegantními detaily, které by si mohla dovolit právě jen císařovna. Snažila jsem se nepředstavovat si, jak musí vypadat Rhysova komnata, pokud se takto stará o své hosty.

Měla jsem být host, ne vězeňkyně.

No... tento pokoj to jen dokazoval.

Neztrácela jsem čas zatarasením dveří. Rhys si sem mohl vlétnout, kdykoli by se mu zachtělo, a já viděla, jak bez mrknutí oka rozdrtil mysl jedné z víl. Pochybovala jsem, že by dřevo proti takové strašlivé síle něco zmohlo.

Znovu jsem se rozhlédla po pokoji a mé svatební šaty zašustily na teplé mramorové podlaze.

Podívala jsem se na sebe.

Vypadáš směšně.

Tváře i krk mi polilo horko.

Nijak to neomlouvalo, co udělal. I když... zachránil mě – tím slovem jsem se div nezalkla – dřív než bych musela Tamlina odmítnout a všechno mu vysvětlit.

Pomalu jsem si vytáhla vlásenky a tretky z nakadeřených vlasů a navršila jsem je na hromádku na toaletní stolek. Už při tom pohledu jsem musela zatnout zuby a raději jsem ty cetky smetla do prázdné zásuvky, kterou jsem zabouchla s takovou silou, že se zrcadlo nad stolem zatřásl. Promnula jsem si kůži na hlavě, jež mě bolela z tíhy kudrlinek a píchajících vlásenek. Ještě odpoledne jsem si představovala, jak mi je Tamlin bude jednu po druhé vytahovat z vlasů a pokaždé mě přitom políbí, ale teď...

Polkla jsem, abych zahnala pálení v krku.

Rhys byl tím posledním, co mi dělalo starosti. Tamlin si všiml mého zaváhání. Věděl však, že se chystám říct ne? A co Ianthe?

Musím mu to říct. Musím mu vysvětlit, že se nemůžeme vzít, aspoň prozatím. Možná bude lepší počkat, až mezi námi vznikne pouto, takové, které ho učiní mým druhem. Dokud si nebudu naprosto jistá, že se nedopustíme nějakého omylu a že... že jsem ho hodna.

Třeba bychom mohli počkat, až i on bude schopný čelit nočním můrám, které ho pronásledovaly, a nebude se snažit mít všechno pod dohledem. Včetně mě. Přestože jsem chápala jeho potřebu ochraňovat mě. Chápala jsem i jeho strach z toho, že mě ztratí... Snad bych mu mohla všechno vysvětlit, až se vrátím domů.

Jenomže vidělo to tolik lidí. Viděli, jak jsem zaváhala.

Spodní ret se mi zachvěl. Začala jsem si rozepínat šaty a stáhla jsem si je z ramen.

Nechala jsem je sklouznout na mramorovou podlahu v šeleštění hedvábí, tylu a korálků jako vychládající suflé a dlouhým krokem jsem z nich vystoupila. Dokonce i moje spodní prádlo bylo k smíchu. Nadýchaná krajka, která měla sloužit jen k tomu, aby mě Tamlin obdivoval a aby ji mohl následně roztrhat na cáry.

Popadla jsem šaty, vztekla jsem si to nakráčela ke skříni a celou tu parádu strčila dovnitř. Pak jsem si sundala spodní prádlo a přihodila ho tam taky.

Mé tetování ostře vynikalo oproti hromadě bílého hedvábí a krajek. Dýchala jsem čím dál rychleji. Neuvědomila jsem si, že pláču, dokud jsem nechňapla po prvním kusu látky, který jsem ve skříni našla – tyrkysovém nočním úboru –, a nevklouzla jsem nohama do kalhot dlouhých po kotníky. Potom jsem si přes hlavu přetáhla košilku s krátkým rukávem stejné barvy, jejíž lem mi sahal po pupek. Bylo mi jedno, že to je nějaký módní výstřelek Nočního dvora. Bylo mi jedno, že je mi v tom oblečení příjemně a teplo.

Vlezla jsem si do široké, měkké postele s hladkým, hebkým povlečením a sotva jsem dokázala popadnout dech, abych sfoukla lampy po obou stranách.

Jakmile se pokoj pohroužil do tmy, rozbrečela jsem se naplno. Tělo se mi třásl prudkými zajíkovými vzlyky, které se linuly ven otevřenými okny do hvězdné, sněhem políbené noci.

Rhys nelhal, když prohlásil, že spolu posnídáme.

Hned po svítání se u mých dveří objevily mé staré služebnice z kraje pod Horou a já bych ta hezká tmavovlasá dvojčata nepoznala, kdyby se nechovaly, jako by mě znaly. Nikdy jsem je neviděla jako něco víc než stíny s tvářemi zastřenými neproniknutelnou nocí. Ovšem tady – nebo možná mimo vliv Amaranthy – byly jednoznačně z masa a kostí.

Jmenovaly se Nuala a Cerridwen a já se v duchu ptala, proč se mi předtím nepředstavily. Jestli nade mnou kraj pod Horou získal takovou moc, že mi to bylo naprosto jedno.

Jejich tiché zaklepání mě přimělo vymrstit se na lůžku – i když ne že bych se v noci nějak zvlášť vyspala. Na okamžik jsem si říkala, proč mi postel připadá o tolik měkčí a proč se v dálce zvedají hory místo zvlněných kopců porostlých jarní travou... a najednou se mi vrátily všechny vzpomínky. Spolu s neodbytnou pronikavou bolestí hlavy.

Po druhém trpělivém zaťukání následovaném tlumeným vysvětlením, o koho jde, které mi podaly skrz dveře, jsem se vydrala z postele a pustila je dál. Když jsme se značně rozpačitě pozdravily, sdělily mi, že se snídaně bude podávat za půl hodiny a že se mám vykoupat a obléknout.

Neobtěžovala jsem se jich ptát, jestli za tím posledním příkazem stojí Rhys, nebo jestli šlo o jejich doporučení, protože jsem vypadala tak hrozně. Ony mi však na postel položily oblečení a dopřály mi soukromí, abych se mohla umýt.

Byla jsem v pokušení zůstat ve skvostně teplé lázni po zbytek dne, ale i přes bolest hlavy jsem ucítila chabý, neskutečně pobavený *tah*. Věděla jsem, oč jde. Už mě takhle jednou přivolal několik hodin po Amaranthině pádu.

Ponořila jsem se do vody až po bradu a rozhlížela jsem se

po bezmračné zimní obloze. Prudký vítr shazoval sněh z ne-
dalekých vrcholů. Po Rhysovi nebylo nikde vidu. Nezaslechla
jsem ani bušení jeho křídel. Znovu jsem však v mysli a v bři-
še pocítila ten tah. Volal mě. Jako zvuk zvonku určeného pro
služebnou.

S gustem jsem ho proklela, vydrhla jsem si kůži a oblékla si
oděv, který mi přinesla dvojčata.

Pak už jsem kráčela sluncem zalitým horním podlažím, za-
tímco jsem slepě následovala zdroj toho nesnesitelného tahu.
Moje vínově rudé hedvábné střevíce téměř neslyšně dopada-
ly na podlahu z měsíčního kamene. Nejraději bych ze sebe
ten oděv strhla už jen z toho důvodu, že patřil na tohle mís-
to. *Jemu*.

Mé kalhoty broskvové barvy s vysokým pasem, stažené u kot-
níků sametovými manžetami v jasně zlatém odstínu, byly volné
a vzdušné. Dlouhé rukávy sladěného horního dílu byly z flóru
a rovněž byly stažené na zápěstích. Samotný horní díl mi sahal
jen po pupek a při chůzi odhaloval pruh kůže.

Pohodlný oděv, v němž jsem se mohla snadno pohybovat –
a klidně i běžet. Ženský. Exotický. Dost tenký na to, abych do-
šla k názoru, že pokud mě Rhysand nehodlá mučit tím, že
by mě vyhnal do zimní pustiny okolo, nejspíš sama dobrovol-
ně neopustím hranice hřejivé magie, která v paláci udržovala
tak příjemnou teplotu.

Aspoň tu tetování viditelné skrz průsvitný rukáv nebude to-
lik bít do očí. Ovšem ten oděv stále náležel zdejšímu dvoru.

Nepochybně byl součástí nějaké hry, do níž se mě chystal
vtáhnout.

Na samém konci horního poschodí stál skleněný stůl, který
se leskl jako rtuť ve středu kamenné verandy. Byl obklopený tře-
mi židlemi a obložený ovocem, šťávami, sladkým pečivem a šun-
kou. A na jedné ze židlí... Ačkoli Rhys hleděl na úchvatnou
krajinu zasněžených hor, které byly ve slunečním světle skoro
oslňující, věděla jsem, že vytušil můj příchod ve chvíli, kdy jsem
vyšla po schodišti na opačném konci síně. Možná už ve chvíli,

kdy jsem se probudila, pokud jsem měla soudit podle tahu, jímž mě k sobě lákal.

Zastavila jsem se mezi dvěma sloupy a prohlížela si vladaře uvelebeného u snídaně a výhled, kterým byl zaujatý.

„Nejsem pes, abych přiběhla na zavolání,“ spustila jsem namísto pozdravu.

Rhys se ledabyle ohlédl přes rameno. Jeho fialové oči byly v tom světle neskutečně pronikavé a já zařala ruce v pěst, když si mě přelétly od hlavy po prsty na nohou a zpátky nahoru. Zamračil se nad nějakými nedostatky, které přitom odhalil. „Nechtěl jsem, aby ses ztratila,“ odvětil stroze.

V hlavě se mi rozléhala pulzující bolest. Zadívala jsem se na stříbrnou konvici uprostřed stolu, ze které stoupala pára. Takový šálek čaje... „Myslela jsem, že tu je stále tma,“ poznamenala jsem už jen proto, aby nebylo znát, jak v téhle časně ranní hodině zoufale toužím po životodárném čaji.

„Jsme jedním ze Slunečních dvorů,“ odpověděl a elegantním pohybem ruky mi naznačil, ať se posadím. „Naše noci jsou daleko krásnější a západy a východy slunce jsou kouzelné, ale přesto podléháme přírodním zákonům.“

Svezla jsem se do čalouněné židle naproti němu. Halenu měl u krku rozvázanou, takže nepatrně odhalovala snědou kůži.

„A ostatní dvory ne?“

„Povaha Ročních dvorů,“ vysvětlil mi, „je spojená s jejich vladaři, jejichž magie a vůle je udržuje ve věčném jaru, zimě, podzimu nebo létě. Vždy to tak bylo. Jde o jakýsi druh podivné stagnace. Zato Sluneční dvory – Denní, Jitřní a Noční – mají spíše... symbolickou povahu. Jsme sice mocní, ale dokonce ani my nedokážeme změnit dráhu nebo sílu slunce. Dáš si čaj?“

Po oblé stříbrné konvici tančily sluneční paprsky. Svůj nadšený souhlas jsem omezila na zdrženlivé pokývnutí.

„Sama ovšem zjistíš,“ pokračoval Rhysand, když mi naléval čaj, „že naše noci jsou působivější – natolik působivé, že se kde kdo na mém území budí při západu slunce a jde spát až za svítání, jen aby žil za svitu hvězd.“

Nalila jsem si do čaje trochu mléka a dívala jsem se, jak se světlo a tma spojují ve víru. „Proč je tu takové teplo, když jsme uprostřed zimy?“

„Díky magii.“

„Samozřejmě.“ Položila jsem lžičku, upila jsem čaje a div jsem nahlas nevzdechla nad přívalem horka a výrazné chuti podbarvené kouřem. „Ale *proč*?“

Rhys se zadíval na vítr prohánějící se mezi horami. „V zimě si přece vytápíš dům. Proč bych to samé nedělal i tady? Připouštím, že netuším, *proč* si moji předchůdci postavili palác, který by se hodil na Letní dvůr, uprostřed horského hřebetu, který je i za největšího horka jen mírně teplý, ale kdo jsem, abych jejich rozhodnutí zpochybňoval?“

Upila jsem dalších pár doušků. Bolest hlavy už začala ustupovat, a tak jsem se odvážila dát si na talíř nějaké ovoce ze skleněné mísy stojící poblíž.

Rhys sledoval každý můj pohyb. Potom tiše poznamenal: „Zhubla jsi.“

„Vzhledem k tomu, že máš sklony hrabat se mi v hlavě, kdykoli se ti zamane,“ odpověděla jsem a napíchla jsem na vidličku kousek melounu, „nevím, proč tě to překvapuje.“

Výraz v jeho očích byl stále zasmušilý, i když mu na smyslých rtech zacukal úsměv. Musela to být jeho oblíbená maska. „To dělám jen občas a nemohu si pomoci, když ke mně prostřednictvím toho pouta vysíláš všechno možné.“

Napadlo mě, že stejně jako včera odolám a na nic se ho nezeptám, jenže... „Jak to funguje – to *pouto*, které ti umožňuje nahlížet mi do mysli?“

Rhys se napil čaje. „Představuj si naši dohodu jako most mezi námi. Na jeho koncích jsou dveře do mé a tvé mysli – jakýsi štít. Mé vrozené nadání mi umožňuje pronikat duchovním štítem každého, na koho se zaměřím, ať už nás ten most spojuje, nebo ne – pokud dotyčný není skutečně silný, nebo se důkladně necvíčil v umění tento štít udržet. U tebe coby smrtelníka jsem měl dveře dokořán a mohl jsem jimi klidně vkráčet